

„Je noc. Chtěla jsem na to mít čas. A tmu.“ Neptala jsem se jí proč. Je to neslušný. A nedělá se to. Chtělo se mi křičet. Myslela jsem na mámu. Na to, jak po letech konečně usne srozuměna s mou smrtí, aby takhle našla Miu.

„Jsou asi dvě, nebo tak. Myslíš, že to slyšeli, Agát?“

„Ne. To my uslyšíme je, Majdo, až tě najdou. Je to hodně vychytaná akustika. To poznáš.“ Neznala systém naší školy. Nevěděla, jak moc jsou tu věci slyšet. Nepřekvapí jí to. Už měla stejnej ksicht jako my všichni. Zapadla do našeho řetězce... Rozbila jsem okenní tabulku ve dveřích a vychytala nějakou slušnej střep. Popadla jsem nejbližší židli, na niž jsem si stoupla, a odřízla pásek. Dalo to značnou práci a posraný jizvy. Chtěla jsem jí přifixnout oprátku u krku v kabinetě, aby to svinstvo dostala ze sebe jinde a ne třeba ve vlastní třídě. Mia slítila těsně vedle židle. Stalo se jí, co se spadlejím oběšením stává.

„Ukaž ruku, zavážu ti to...“ chtěla mi dokázat, že sesterská láska přežívá sebevraždy.

„Nech to bejt, jsi sama posraná od hlavy až k patě. Tady se stejně nedá vykrvácet.“ Měla ochablý krční svalstvo. Nebo lépe řečeno, měla zlomenej vaz. Věděla, že bude mít značnej problém držet hlavu vzhůru, jestli vůbec. Znala principy a pravidla. Jako každéj příchozí. Nebylo třeba ho nějak informovat. Byl automaticky naprogramovanej.

„Nenávíděla jsem tě. Za to, cos udělala. Jediný tvoje plus byl tenhle pásek. Nic víc.“

„Nedramatizuj to. Počkej, až poznáš ostatní.“ Počkej, až poznáš tuhle školu. Udělala jsem jí to nejhorší, čeho jsem byla schopná. Poslat jí do Scholy Alternativy. Mámu by trefil šlak, kdyby věděla, kde jsme.

„Mámu by trefil šlak, kdyby věděla, kde jsme.“

„Já vim. Neví to, to mi věř. To by to tu nebylo.“

Měřila jsem rozsáhlost jejího postižení. Musela si držet hlavu. To je nepřijemný. Obličej byl rádo by nedotčeněj. Tak jak to, že vypadala jako oběšenec? Protože byla oběšenec. Takový lidi tak i vypadaj. Jsou trochu podobný utopencům. Jenom co se pohledu týče. No... maj v očích. Týchle dva druhy jdou ruku v ruce. Je to samozřejmý vzhledem k nedostatku kyslíku.

Mia se sebrala a odešla do svý třídy. Bez komentáře.

A tak mě tam taky nechala stát. Bez komentáře.

A tak jsem taky odešla. Bez komentáře.

*

„Já nenávídím tuhle značku. Já ji nenávídím.“ Vrátila jsem se do třídy. Bětuš už seděla a zapalovala si.

„Ukaž.“ Zapálila jsem jí cigó.

„Mia se oběsila. Kráva.“

„To je tvoje sestra?“

„Jo. Pořád se opičila. Doufala jsem, že tohle vynechá.“

„Chudák máma.“

„Jo.“ Měla velký kruhy pod očima.

„Bolej mě záda.“

„Já už radši nespím.“

Bětuš zírala na svoje otevřený herácký rány. Prohlížela si svoje ruce.

Už dlouho mě zajímalo, proč se nakonec přěšlehla. Jak jsem říkala, o důvodech se spíš mlčelo. Někdy jsem se bavila tím, že jsem tipovala, kdo kvůli lásce, kdo kvůli zdraví, a podobně. Bětka mi na lásku neseďela. Nevim proč. Možná že jsem to z ní nikdy nevycejtila. Myslím, že poznám sebevrahy z lásky. Maj ve tváři mimo ten svůj i výraz jiný osoby. Kterou samosebou neznám. Lidi, co tu jsou z lásky, nejsou schopný zakopat válečnou sekeru.

Neznaj slovo kapitulace. To je zřejmě ten problěm. Rozhodně měli nejhorskě schopnost adaptovat se zdejšěmu prostředí.

Tak často jsem se snažila myslet na něco jiněho. Na počasě, na kytky v okně nebo na značky toaletního papěru. Nešlo to pořádně. Moje myšlenky byly sice fixovány, na co jsem chtěla, ale pod hladinou se pořád promítá ten stejněj film. Promítá ho každěmu. Proč? Proč? Proč? Takhle nějak se jmenuje. Učím se svěj život nazpamět. Jako nikdy předtěm. Umím nakreslit ten osudnej piece of glass, umím dokonale popsat svě oblečení. Zazpívám celou písničku z Pulp Fictionu, slovo od slova. Přesně, jako kdyŹ mi hrála naposled. Bohužel nemá slova. To mě mrzí. Nemám si co zpívat.

Člověk sedě, stojě... kooká. V kalhotech mám věěnej pocit plněho močověho měchěře. A žádnej záchod. Přěšlapuju sem a tam, potěm ze sebe posledně vůli nečumět na svěj fělm. Pak se najdu v transu v kině s popcornem. Bojím se kouknout na plátno. Protože vím, co tam postý poběží. Znáám ten blbej konec. Víím, proč budu brečet. Pro co? Pro ten pocit. Bůh ví, co nás rozbrečí. Ten akt samotnej. Vidím mámu, jak mě najde v šatně na zemi. Jak si myslě, že spím, dokud jí necvakne, že spím v krvi. Ví, že jsem mrtvá. Ví to lěp, než se domnívá. Lidě říkají, že máloco je tak zřejmě jako mrtvej člověk. Nebesa křějej. Mrskaj sebou o naši zem a ta se otfřásá. Jako naše rty. Jako dosud monotónní tok krve. To všěchno zkolabuje. Aspoň na pár minut. Nevím, jestli mámě někdy došlo, proč jsem to udělala. Třeba si doteď namlouvá, že to bylo kvůli vysvědčení. Asi ani netuší, do jakě míry byla moje sebevražda daná předěm. My vyvolení samovolně pochcípáváme už celěj generace. Konfiskujěm se. Tady není co vzdát, už je to odevzdaně. To není o individuálněch případech, je to o prin-

cipu. O Bohu. KdyŹ už umřel jeden, tak odejdeme i my ostatněi. Bůh. Systěm. Jenom proto, že do sebevražď se nepadá. Do nich se vstupuje a tam se zůstává. Stejná procedura jako u fetu. Neexistuje nic takověho jako závislost na drogách. Existuje jenom závislost na odvykačkách.

Vyprávěla jsem Bětušce o svěm snu. Plavala jsem v jezeře. K nějakě budově, kde se měla vyučovat antika. Máma plavala předě mnou. Nemohla jsem k ní doplavat. Ona na mě čekala ve špinavě vodě u tě budovy, já ji měla konečně stihnout a bylo by to OK. Jenže já se začala topit. Na suchu. Utopila jsem se na suchu a tělo ve vodě. Proč mi to připadá jako můj nápad, utopit se ve vodě na suchu? Už jsem nikdy k mámě nedoplavala.

„Věděla jsem, že se utopě hned po mně. Že se utopě. Jako úplně obyčějněj pes. Jako zvíře. Jako nějakě blbě zvíře. Prašivě zvíře. Půjde ke dnu, ze kterěho ji nikdo nikdy nevytáhne. Bude se tam rozkládat. Udušila jsem se z toho. Astma nebo co. Utopila jsem se na hladině. To je jako utopit se taky na podlaze. Proč... proč... proč... proč...? Protože jsem věděla, že se utopím. A potom, stačilo se kouknout na mámu, co z toho hned po mně umřě. To stačilo, abych se utopila fakt. Doopravdy. Je úplně u prdele kde. Hlavně se utopit. Je to pořád to samě. Žere mi to vnitřnosti. Pořád to samě. Nikdy jinak. Stejně, jenom stejně. Stejně, stejně...”

Dělo se to. Sny se prodávaly v bufetu, kde vařil ten saměj kuchař. Každěj žral stejněj mśry, jen s jinou oblohou. Ráno co ráno jsme seděli vedle sebe se zbičovanejma zádama. Snad jsme hrubli. Do blba se sebe ptáme, kdo to byl? Kdo to byl? Kdo nás zabil? My ne. My jsme ti nejposlednější. My jsme idiotská záminka. Někdo jiněj do nás pátil. My chtěli vědět kdo. Neuměrali jsme svoji smrt. My uměrali dlouho předěm.

Rozhodli jsme se umřít. Ačkoliv jsou kdesi čísi důvody... nikdo to ve skutečnosti neví. Proč... proč... proč...? A jednou... jednou ráno se člověk probudí. Má těžkou hlavu. Čejtí se zpráskanej jako po třídenní toxický smazání. Čekuje své zapínací, vypínací body, ventilátory, klimatizaci, vlhkost... pracuje to na padesát procent. Dospává. Pak se podívá do zrcadla... je mu to jasný. Stalo se to. Teď si vyliže následky. Řekne si:

„Do hajzlu, jsem mrtvej.“ A fakt jo. Umřel. Dobře umřel. Dobře na to, aby se nedal vzkřísit. Je hotovo. Někde ze země šlehá proud a nabíjí. A to jenom proto... jenom proto, aby si člověk uvědomil, jak moc je, sakra, hotovej. Není tak těžký procházet světem mrtvej. Člověk může být mrtvej celý život. Jde to. Jenom hledá spínací systém. Protože sám spáchal sebevraždu už dávno. Teď je to na něm jiným, aby ho oddělal nadobro. Může to být cokoliv. Matka, jistá osoba, škola... znám takový, smrt někoho jiného. Nebo jenom bláhovost. Rozbuška. Bouchne to. Jenom to bouchne. A na zemi leží naše armáda.

Smrt nebolí, jelikož trvá setiny. Smrt bolí, protože je věčná. Smrt je mrtvá. A nikdo ji nedonutí žít. Proto je věčná. Sebevraždy se páchaj z idiotskejších důvodů. Z vymyšlenejch sajrajtů a naivistickéjších odpadů. Je to shit a nikdy nebyl rázněj důvod. Průserý, myslim ty životní a opravdový, se obecně přežívaj. Přežívaj se, jinak by to nebyly průserý, ale něco, co se přihodilo těsně před tvým životním průserem. Proto se zabíjeme jako vtip. Jako výsměch svý vlastní osobě. Nemůžeme se brát vážně. Ale bereme. A z toho důvodu... z toho důvodu si myslíme, že nás někdo zabil... někdo nás zabil ze svýho sakra pádného důvodu. Proto všechna ta proč. Proto.

„Máma mi pokaždý říkala, ať se mi zdaj hezký sny. Že noc je moc dlouhá na špatnej sen. Že je to za trest, mít

v noci špatnej sen. Trest za to, že se nám zdá něco hnušnýho. Říkala jim sladký sny. Sladký sny. Sladký sny. Cejtríš, jak to zní?“

„Jako by ti to přála.“

„Jo. Jako by mi to přála.“ Bětko trpěla. Často mluvila o svý matce. V dobrým. Nikdy špatně. Ale dodávala dvojsmyslný tečky.

Vytáhla hliněnou krabičku, v níž bejvaly ostružinový bonbony. Nosila v ní tupý jehly. Vrážela si je do ruky, když byla rozrušená. Hloubějc. Slzy jí tekly po tvářích. Padaly na zem. Malý atomovky. Byly hlasitý. Jako praskavky. Dřív jsme je mívali na Vánoce. Praskavky.

Sedla jsem si na parapet. Rozednívalo se. Nic se neprobouzelo. Nic nespalo. Nic nespalo. Nic není. Je mrtvo.

Tak Mandolína je tu se mnou! Táhne se to s náma jako dědičnej řetěz. Jeden člověk se nedá zabit. Zraní se jich přitom desítky. Někdo má holt moc velkou šavli. A my až příliš malých hlav. Nebylo by jednoduchý chodit po civilizací a mít za úkol majznout po hlavě čas od času jenom jednu mouchu. Na lopatu jich slitne minimálně deset. Ta uprostřed to odnese. O ní se řekne, že spáchala sebevraždu. Že ostatní nesou hluboký rány s trvalejma následkama, se nepočítá. A tak se najde skulinka, kterou se protáhne řetězec, co si odnese další mouchu a zraní jich zbylejších devět. Rodina od rodiny, ulice od ulice, město od města... jsme propojený jednou pupeční šňůrou. Kdo o ni zavadí, má prohráno.

Mandolína je moc blízko. Těsnej článek. Zapadnem do sebe jako kruh do kružnice. Spolu. Na jedny škole. Ve dvou patrech. Spojený záchody. Jeden sen. To jsme my... sestry.

*

„Caspere?“

„Co?“

„Dneska ti to sluší.“ Usmála jsem se na něj. Casper byl napůl Rus. Casper. Koupil si ledový kafe, skočil z mostu na dálnici a nechal se vostrouhat červeným Porschákem 944. To je prostě děsnej nářez. Jako skočit si na dálnici, to už něco znamená. Ale nechat se docvaknout Porschákem tohoto typu, to už je záležitost pro labužníky. Je to určitý gesto a fakt má šmrnc. Na to jsem neměla odvahy. Vysrala bych si střeva, než bych se odevzdala Porscháku.

Casper sedívá na vysokých místech. Na skříní, na dveřích, na lavicích, na světlech... kdekoliv trochu vejš, než stojíme my. Dělá mu to dobře. Je zlámanej jak svoje rozmaširovaný zápěstní kůstky a většinou se nehne. Takovej mastnej flek lenochod. Celý dny je připlácej někde na hoře a asi přemejšlí, předpokládám.

Naše čekání je marný. Čekáme na hodiny. Žádný hodiny tu nejsou. Nikdy u nás nikdo nebyl. Myslím z těch vyšších kontrolních úřadů. Nikdo nás nepřišel zkontrolovat. Nikdo nám k ničemu nikdy nepomohl. Jako by bylo k čemu. Čas tu vládne od hodiny k hodině. Proč? Proč při každým zvonění usedáme do lavic? Proč je nás vždycky stejnej počet? Proč se nikdo z nás nikdy nezahojil a proč sedíme pořád na stejných místech, jako bychom byli ve skutečný škole? Ví to někdo? Ví to tady někdo?

„Pořád se sebe ptám... dokolečka... ráno, večer, když ču-
rám nebo jen tak chodím. Pořád se sebe ptám: A co když si do tý lavice nesednu? Co pak? Co když třeba nevyšším zvonění? Zůstanu třet někde v koutě a budu se modlit, aby mě nikdo nenašel? Pak stačí na sebe sáhnout. Je to dost na to, aby mi bylo jasný, že se to nikdy nestane. Já prostě budu sedět na svý židli jako gestapák. Budu čekat,

až přijde pani učitelka. A až zjistím, že dneska se už nedostaví, tak se pokusím usnout. Viš proč? Abych měla sílu na to, zejtra čekat na pani učitelku... a zas... a zas... budem pořád čekat. Je to o čekání. My se nemáme ničeho dočkat. Nikdy ničeho. Právě proto.“ Bětuš koukala ven.

„Slyšíš mě, Bětuš?“

„Slyším tě vždycky. Agáto.“

„Já už ani nevím, co bych měla říct. Všechno jsem tu už řekla. Úplně všechno.“

„Něříkej nic. Stejně je to k ničemu. Naprosto k ničemu.“
Tukala na okno. Dlouho.

„Nech toho.“ Dělá to, když je dlouhá chvíle. A nikdo nechce vědět, že je dlouhá chvíle... bude ještě delší.

„To jsi mi přece řekl ty, Caspere! Že nemám mluvit a ublížim nejmiň. Nebo jak to bylo?“

„Já už nevím.“ Casper se ani nenamáhal na mě kouknout. Zíral do stěny. Nejspíš mu něco povídala.

„Nějak tak jsi to řekl. Ne... to by byla kravina. Nebo... počkat... Prostě jsi něco řekl a já s tím nesouhlasila. Co to, sakra, bylo?“

„A není to jedno?“ Bětka mě měla dost. Každěj mě má neustále dost.

„Ne, není. Není to jedno. Nic není jedno, kurva. Zčjměna ne v tomhle místě.“ Kdyby někdo praštil do zdi, vysypaly by se z ní naše pravdy. Byly to pěkný hovada, tyhle zdi. Zavřela jsem hubu. Stejně mluvím, abych nemusela mluvit. Je mi z toho na bliti.

„Slyšíš mě?“

„Vždycky tě slyším.“

„Já někoho nenávidím.“

„Koho?“

„To není důležitý. Ale nenávidím ho. To je dost.“

„Proč mi to říkáš?“

„Musím ti říct, jak ho nenávidím.“

„Dobře, jak moc ho nenávidíš?“

„Už to není v našem levelu. Je to někde vejš. Třeba o třídu. Je to, jako když čicháš toluen. Nemáš ho v sobě. Dejcháš ho. Víš? A když je toluen místo vzduchu a nenávisť místo toluenu, kdo mě z toho může vinit? Řekni mi kdo?“

„Jde ti o tohle?“

„Ještě jsem neskončila!! Je to, jako když ti smrdí básnička. Ty ji pereš už postý, furt s tou podělanou aviváží s horským vánkem nebo co... a pořád z ní táhne cejch nějaký proradný včerejší kalby. Fakt hustý nasraný kalby. A ono to de pořád vycejtít. Je to ta největší kráva... ta báseň. Jenže to ti nikdo nepotvrdí. Oni ti řeknou, že to je pořád báseň. Až z toho chytneš Parkinsona a deš dolů. Budeš mít šoky, tvoje oči dostanou šoky... ten verš... ta sloka... takový děvky. Stejně ti Bůh nakáže cákat inkoustem, dokud se nevycákaš sám. A pak taky takový to, jak ti krev dostane zácpu a nehodlá jít dál, ať si sežereš, kolik projímadla jen chceš. A ty musíš držet hubu...“

„Proč?“

„Protože nikdo nic neví.“

„Protože nikdo nic neví.“

„Jo. Nikdo pořád nic neví. Tu míru nenávisť, nikdo to neví.“

„Co je mi po tom?“

„Já nevím. Já vůbec nevím. Jestli je to vůbec tvůj business. Dej sem ještě jedno áčko.“ Matěj mi podal pilulku. Kdo tvrdil, že drogy umíraj spolu s planetou Zemí, byl nedonošený záškolák. Černej trh jel i u nás na škole. I když s jediným suvenýrem k dispozici. Byla to pilule. Áčko. S koulema to mělo pramálo společného, snad možná pouze naprosto opačné účinek. Áčko byla zkrácenina agresivity a agrese bylo to jediný, co ta tableta obsahova-

la. Naprosto čistou, neřezanou lidskou agresi. Navzdory totál nulovému euforieckým účinkům byla značně návyková. Jelikož tu hrozilo rozsypání a samovznícení trudnomýslností, bylo osvobozením koupit si dávku a lítat po škole ve stavu nepřítetnosti. Asi tolik, kolik byl schopen herák vzbudit štěstí, tolik síly, vytrvalosti a sprostějších slov nám dalo áčko. Milovali jsme ho. Bylo nám posledním důkazem naší vyprchávací lidskosti. To naše Áčko, amík, amálka, ajčák...

*

Seděla jsem na dámském vyměšovací koutečku. Počítala čtverečky na roli hajzl papíru. Už jsem zapomněla, jestli jsem potřebu dokonala, byla-li nějaká. Naše hajzlíky byly budky natřené bílým emailem, jedna vedle druhé, druhá vedle zdi. Odjakživa jsem žrala tu druhou, jelikož byla má vyvolená a já si z rituálu dávala pravou ruku na zem, když jsem čurala.

„Už ti to dávno dokapalo.“

„Já vim.“ Zabouchala jsem na sousedního souseda. Musel to bejt někdo známej, kdo mě má rád. Kdo pozná, že mi z měchýře dokapalo.

„A ty jsi co?“ mlčel. Smrdělo to trávou. Byla to tráva. Prachobyčejná tráva a žádný hulení. Polní tráva. Uspokojovala mě jako podělanýho greenpeaceáka. Moje poslední záchrana. Neřezaná tráva, čistý a kvalitní zboží. No neber to!!! Ne, neber to. Chci traktor a posekat.

„Já tak nenáviděla ten tvůj smrad. Ten tvůj pot. Lil jsi ho na nás na všechny a oni ti to žrali. Já ne. Nikdy jsem ti na neskočila. To jen pro ten zákon lovu. Hnal jsi mě a nechtěl. Kdybys bejval zůstal stát, připlazila bych se ti k nohám, ale ty ne. Dej mi svobodu.“

„Trpíš. Já vím, že trpíš...“

„Jó, já trpím. Trpím jako zvíře... relativně. Neumím to posoudit. Nikdy předtím se mi to nestalo.“ Byl to Quick. Jelikož byl hodně jetej. Nosil trnovou korunu a pleny Pampers pro batolata. Ten novej typ nasazovacích kalhotek. Do boudičky mi ke staženíj kalhotám steklo něco krve. Lízla jsem si. Byl to Quick. Nepochoybně. Jeho krev zná každěj. Byl to ten nejvychytanější komerční záťah historie. Teď zná přece každěj příchuť Quickovy krve. To je zbytečně morbidní. Přesto to budu tolerovat.

„Přišel jsem si pro tebe. Snad sis nemyslela, že se tímhle přede mnou schováš... to je jako utíkat psovi a skrejt se v jeho vlastní boudě. V jeho mističce s granulema. Nezapomeň, že mám sakra výživný hodnoty potřebný pro život.“ Byl to koloběh mý idiocie. Quick, můj jedinej potenciální vysvoboditel. Přicházel si pro mě čas co čas a já se neustále domáhala vysvětlování. Nikdy mi neřekl ani slovo. Povídal, že mě miluje. Že mě miluje Bůh. Jsem jejich a já jejich chtěla být. Naproti tomu – jsem jenom člověk a nikdo nemá před Bohem menší respekt než člověk. Nic víc k tomu není. Lidská bílost je boží a pak to nekonečný: Kdo stvořil Boha?! Podělala mi to ta zkurvená ložka, kterou nás cpou, až z ní spadáváme do temnot, kam se světlo nikdy ani nedostalo, natož aby nás odtamtud někdo tahal.

„To ty vaše školy. To vaše vysvětlování... jen to pocho-pit... JEN TO POCHOPIT!! Pak se vám bude líp žít. Když budete chápat důvody důvodů, tak pak si třeba vyděláte majlájt na reklamě T-Mobilu a s tím se dá umíř rovnou namíste. Teď hned na týhle podlaže.“ Quick děsně rád reklamy. A děsně rád pravdy. A děsně tu pravdu pořád měl. Díkybohu.

„Tak proč nás náš Bůh strká do škol i po smrti?“

„To je vaše smrt, s tím my nemáme nic společnýho.“ ...
To je naše smrt... s tím oni nemaj nic společnýho.

„Já už nechci, Quicku, vem mě odsud... já už nechci.“ Quick to věděl líp než já, o co tu go. Věděl to líp než já, a proto by nebylo od věci s ním konečně už taky někdy odejít do toho království, kde nás nic nebude bolet. Kde se budeme milovat jako nikdy jindy... jako nikdy v životě předtím. Tělo nám tuhne, chřadne, tudíž jednou za čas se člověk musí sebrat na věčnost. Může doufat, že se zas nevrátí s nějakou neonovou pseudoreformátorskou marx-engelskou krvavou ideou, pomoci níž by zrenovoval ty pravěký berlínský zdi mezi Bohem a sebou. V to jediný může doufat, jelikož se to stává sakra často a mě už z toho bolejí nohy. Měli jsme mít inteligenci houpacího koně a žili bysme u Boha... tam, kde je zmrzlina zadarmo. S polevama všeho druhu.

Quick mě znova upozornil na moje dokapání. Měl pravdu. Utřela jsem se důkladně. Natáhla si kalhoty a spláchlala. Zaklepala jsem na Quicka, a když mi otevřel, bylo to poprvý, co jsem ho viděla sedět na záchodě. Měl korunu z trnů. Byly zapíchnuté do hlavy jako tisíce let stará záležitost, co se nikdy neměla měnit. Stejně usilovně z nich crčela krev a poctivě Quickovi čistila ruce od všech hříchů, za který ho tenkrát přibíli na prkna. Šel s dobou, jak naznačovaly ty pleny. Byly elastický, takže odrostlý děti, co si už uměly dojít na WC, si je byly schopný opakovaně sundávat a nandávat. Jeho dokonalou image modela de Jean Paul Gaultier narušovaly akorát moje ukradený gladiátory.

„Se na mě nezlob, já nemůžu šlapat tolik let bos. Tvoje ségra mi je půjčila, když ses přerížila.“ To mě teda pěkně srálo, protože já si na těch botách s ocelovejma podpatkama pekelně zakládala. Byly děsně hustý...

„Nejsou ti velký?“

„Já mám přece větší číslo než ty!“

„No tak když to teda říkáš, tak OK. Tak si je vem. My tu máme nařízeno nosit pantofle, abychom sem nezanášeli bláto a špínu.“ Což byl totální shit. V životě jsme nevyšli z tohotoh baráku, natož zanášet botama sajrajty. Kretění.

Ptal se mě Quick, kdy jsem umřela...

Dávno, Quicku.

Bylo to tehdy, když jsi nám sliboval jahodový pole. Měl nás bejt milion a ve šťastnejch armádách. Měli jsme mít svého Boha a svou uniformu. Měli jsme znát hymnu a vlastnit státní příslušnost. Nikdy nám to nedali. Nic, co slíbili. Narvali nás do paneláků, do lidskejch králíkaren. Naštouchali jednoho po druhým a odškrátávali si v zámech. Šlo o to, doplnit počet. A pak taky zbyl jeden záchod na každý poschodí.

Zmohli jsme se tehdy na odpor proti levnejm toaletákům a poškozenejm splachovadlům, jelikož větší stávka by nás stála veškerý to svinstvo, co do nás strkali. Bylo třeba revoluce, to každej věděl. Nikdo neměl dost krve do bitev, a tak jsme se na to vysrali. Pak nám vypnuli zvuk. Teda mně rozhodně. Některá ta předposlední fáze sebe-destruktivního jedince. To je, jako když ti někdo zhasne, jenže se zvukem, přidej si k tomu podělanej přijímač světila a máš skoro představu o kvalitní srandě. Naučila jsem se to brát, jak to přicházelo. Euforie, agrese, okení tabule, dojezdy, projezdy, prdelojezdy a peklo jako konečná. Pak tejdén hluch, no existence. Mít na hlavě obrovskou šlápotu. A to následný znovuzrození a poznání, že snad za bránou masochismu existuje i jiný svět, o němž se toho ještě moc neví. Byl to věčnej unavující cyklus. Brzo se měl dotočit... čekali jsme na další pod-

něty, jen koupit další levnou netknutou žílu a každá následující měla bejt poslední. Oni to věděli, chtěli, abychom si koupili vlastní smrt. Vydělávali na nás. Byli jsme armáda luxusních buziků, partyzánů, gigolů, klavíristů a prostě všeho dobře pojištěného, za jejíž smrt ti vyplatěj pěkně tlustý prachy. Takže proto šlo o to, doplnit počet. Štůchat nás do králíkaren a poskytovat levnej škrábající toaleták. Každá naše smrt byla výhra lidský psychiky nad Bohem. Za každou výhru se platí. A negace vyplácela tenhle panelákovéj hotel narušenejch... vyčkávala, až se uvolní pokoj, vyklidí tělo, vyplatí se jí smrt a ubytuje zákazníka s výjimečnou slevou.

Naučila jsem se za život jedno pravidlo, Quicku. **Vítězí mozek.** To pravidlo jsem pěkně rychle zapomněla.

„Bylo to tehdy, když jsi nám sliboval jahodový pole.“

„Tenhle obchod s mrtvým masem je jen složkou rozběhnutý ekonomiky.“

„Jsmo ekonomika?“ Quick se jal na mě upřeně dívat, dokud se mu nepodařilo svým pohledem mě nadobro z hajzlů vyhnat.

„Vrátím se ti, co, Quicku?“

„Vrátíš se mi a v celým svým ražení. Tak jak tě miluju.“ Jo, Quick mě miloval v mým srabáctví už od začátků. Nikdy jsem to nevydržela a vydávala se na cesty s Kerouackem v kapse. Pospíchala ke Quickovi, aby mi dal pusu a miloval mě tím svým opiátským způsobem. Vlastně závislosti na Quickovi jsem se tak urputně snažila zbavit. Dokázat mu, že mi nemůže poroučet. Že budu hodně roztomile úchylácká a zlá. Nedařilo se. Láska ke Quickovi je věčná. Problematická. A způsobila mi značně nepřijemný fyzický potíže.

„Miluju Quicka. Doufala jsem, že mě tu nenajde, Mio. On

mě našel, jak čurám. To je tak ponižující.“ Mia měla hlavku přilepenou ke zdi a koukala do blba. Měla jsem z ní dojem, že si nemůže zvyknout na zdejší poměry.

„Nemůžu si zvyknout na zdejší poměry, Agát. Co mám dělat?“ Chápu. Pochopitelný a dalo se to předpokládat. Byla plná k prasknutí. Čerpací pumpa. Byla ve fázi, kdy z ní sálí. To je nepřijemný. Já byla dočista a došpinava prázdná. Já si zvykla. I když je to taky pěkný shit. Přesněji řečeno jsem si zvykla nestěžovat si.

„Musíš držet hubu. Nprovokuj je. Daj ti to slíznout. Já ti to říkala, ty vole, já ti říkala, aby ses furt po mně neopíčila.“ „Tys mi nikdy neřekla ani slovo, bastarde!“ No jo. To je fakt. Já jí o tom nikdy nic neřekla. Dám si pozor, příště budu pro jistotu lidem doporučovat, aby nepáchali sebevraždu.

„Co ti řekl?“

„Quick?“

„Jo.“

„Jen mě chtěl pozdravit. Předpokládám. Já... jo! Jen mě chtěl pozdravit.“

„Quick se nezdraví. Quickové se nezdravějí, oni se ignorují, rozumíš?“

„Ne, to teda nerozumím.“

„Je to blbá smrtka. Odjakživa. Zjeví se ti v životě a ty chcípneš. Zjeví se ti po smrti a... já nevím. Chcípneš znova. To se ví dlouho. To není nic nového pod sluncem. Někdo zase umře.“

Nikdy mi ta logika nedošla. Vysoká posvátná matematika, jak pravil Ernesto Sabato. Všechno se musí vydělit dvěma. Základní principy rotujou a Bůh je udělal jak pro debily, aby je všichni debilové nedokázali pochopit. Quick byl smrtka. Kam mě zavede, až mě zabije tentokrát? Na vysokou školu? Do práce? Nebo...

„Je to spasiel, Mandolíno. Vyděl si to dvěma!!! Vyvede nás odsud. On nás přišel zachránit!! ON NAS PRIŠEL ZACHRÁNIT!! Proto mu vždycky říkali spasiel!!!!“ Prskal jsem jí do ksichtu. Chtěla jsem, aby pochopila moji výmluvu.

„Hovno... tyhle žvásty už jsem někde slyšela.“ Já taky. A nechci je nikdy slyšet znova. Never more, never more, never more. Proto jsem jí vysvětlila, že svět nepatří jim. Že patří nám. Odjakživa.

„Odjakživa to tak bylo...“ a že se nám nějakí monarchisti snažili namluvit opak. Vymysleli si tu šílenou báchořku o báchoře a bla bla bla.

„To víš, víš, že nám neublížeš, Mandolíno. Bárbíni nám neuměj ublížit. Nikdy nám nic nedali, aby si to vzali zpátky. To by ta naše posmrtná ekonomika zkrachla. To takhle nejde. Musíme se řídit podle určitejších pravidel. A jedno z těch pravidel je, že jsme mladý.“ Byli jsme mrtví jak sama smrt a víc už se pochcípát nedalo...

„Máme rychlý nohy a v jednom z těchto dnů utečeme. Mio. My, celá tahle škola a to, co v ní je, jednou povstane a bude revoluce. Dostaneme svoje, my dostaneme svoje, Mandolíno, my musíme dostat TO SVOJE!!!!“ Jo, dostaneme to svoje: SVOBODU! Zatím jsme chrochtali jak těhotný bachyně v bachynárně den před jatkami. Bylo to velmi surrealistické pojetí svobody.

„A až nás pustěj, pojedeme do Karlových Varů, pojedeme do Uzbekistánu nebo do Pekla... už nás nikdy... nikdy... NIKDY v životě nechytěj. Nas ne dogonjat... nas ne dogonjat... sakra Nikdy!!“

Jo, nas ne dogonjat je asi tak pravděpodobný jako fakt, že nás nikdy nechytěj.

„A tenhle Quick nás přišel zachránit. Rozumíš? To není jen tak. On se nepříšiel vyčurát, ale zachránit nás a pustit

konečně ven. Je to Spasitel... to je jeho job... to má dělat a k tomu se zavázal. Proto když se objeví v naší škole, tak pro nás začíná nová éra. Něco se změní. Budeme out... vyletíme z tohoto prohmilýho místa."

„Stavil se pro nás už jednou... ukřižovali ho a kulový se stalo. Stalo se tohle. Je to smrtka. Umře zase sám a po něm my. Jako tehdy. Chtěj nás napálit. Já se zblbnout nedám.“ Ne, Mia se zblbnout nedala a já taky ne. Jediný, co jsem si z konverzace před hajzlem odnesla, byl žvást nas ne dogonjat a jistotu, že brzo znovu umřem.

Nas ne dogonjat

Nas ne dogonjat.

Nikdy nás nechytí.

„Nás nechytí... nás nechytí, Mandolínko!!"

Nas ne dogonjat. Miluju to. Tuhle hymnu lesbickéjch holčiček jsem si zpřepěvovali tehdy v těch temnejch adolescentních letech.

Mia se na mě podívala se sesterskou láskou. S mrtvou sesterskou láskou. Takovou, jakou tady ve škole sestry používají. Mám ji ráda... moc ráda...

Pochopila jsem, že záchod na naší škole zaujal světové postoj. Quick se znovu vrátil v totál síle, v totál magorství, který stačil za ty léta nastřádat. Pochopila jsem, že lidstvo čekalo na jeden moment... a tím byl náš multifunkční školní záchod, přízemí, kabinka vlevo. Aby na něj usedl Quick náš velikej, spasitel milovanéj a pravděpodobně nevyčuranej. Pochopila jsem, že tyhle moje teze hraničej s odvezením do ústavu pro mentálně postižené a že se tak již pravděpodobně stalo. Pochopila jsem, že dny mý jasnosti, dny mý přítomnosti a dny mých normálů se nenávratně vytrácejí do neznáma. Já nemám dost dobrý boty, abych se pro ty věci vypravila a přinesla je zpátky. Bylo jasno. A já to měla cestou z hajzlu pochopit. Že

mi ukrad moje já, že ho někdo spláchl do záchoda. A přede mnou bylo ještě dost tuhýho času stejně pádnýho jako toaleták, kterým si Quick utřel zadek. A jak tak kookám, mám se na co těšit.

Jasnej cíl mýho podělanýho osudu bylo nedat mi najevo, že teze, o nichž jsem se domnívala, že jsou správný, správný fakt byly, a tak se stalo, že než jsem došla do třídy, vrátila jsem se do stejný úrovně idiocie, v jaký jsem se nacházela před historkou s Quickem... nepoučená ani o kousek masa...

Třída páchla jak linecký syrečky nakládány v otevřeném těle padesátipřítelýho Ivana s podezřením na rakovinu pankreatu, přičemž se záhy zjistí, že se jedná o rakovinu jater.

„Hele, tohle je pětapadesátiletěj Ivan... prej má rakovinu pankreatu, ale to je totální šit. Podívej se na jeho játra... ten chlastal, až mu to teklo z očí.“ Jo... játra připomínaly červeněj fotbalovej míč posetej bílejma flekama.

Bětuška stála za lavicema, na nichž ležel Ivan s otevřeným hrudním košem, a v rukou házela zahradnickou hadicí.

„Přivezli mi ho zrovna teď.“

„Kdo jako?“ Myslím, že je zcela namístě divit se mrtvole ve třídě. Zvlášt když jsem se právě vrátila ze záchoda. A když je na tak živý škole na rozdíl od nás konečně mrtvá mrtvola.

„Objednala jsem si dvoutýdenní korespondenční kurs pro nastávající patology.“ Bětuška se pravděpodobně nudí.

„Pojď se podívat... žral syrečky. Ty kretění z korespondenční agentury mi naschvál poslali takovejhle vzorek.“ Koukla jsem se Ivanovi do těla. Na hladině plavalo pět osamělejš syrečků, co asi dosud nenašlo pravýho partnera pro život.

„Jsou to paraziti.“ Jo, syrečkové jsou odjakživa paraziti. Od hlavy až k patě.

„Uhni...“ Bětuška mi hadicí vychrstla do ksichtu vodu.
„Soráč!!“ začala po Ivanovi stříkat jako zběsilá. Vystříkala ty syrečky z těla na lavici. Bylo nad slunce jasné, že si smažený sýr už nikdy nedám. Přěšla mě chuť. Hned nato se všech pět sebralo a odešlo se zaregistrovat do místní školský seznamky. Tomu moje Bětuška nevěnovala nejmenší pozornost. Stříkala a stříkala, dokud nedošla voda. Stáli jsme tam mokří jak ryby a Ivan měl ze svého hrudního laboru vycákanou veškerou tekutou hmotu. A jak to tak bejvá, z mrtvejch mrtvol stříká humus na kolemstojící živé mrtvolky. No nic. Bětuška nasadila značně hrděj výraz z naplnění požadavků jejího kursu. Zjistila rakovinu jater...

Jak jsem tak koukala, smrt mi byla zase blíž a chutnala víc ze. Musí. Vyslídí nás tou svou rafinovanou nečekaností. Teď, ruku v ruce, Bětuška a já, koukaly jsme na Ivana. Ležel si tam jak kus laskavého špeku a svět mu byl ukradeněj.

Venku vál vítr, poznali jsme to podle toho, jak sebou okenní tabule mlátily. Šuměly stromy. Poznali jsme to podle toho, že ve větru stromy šumívají, a pak někdo přiletěl. Poznali jsem to podle toho, že doopravdy přiletěl. Byl trochu nazelenalej. Původně, předpokládám, bílejš. Měl dlouhý hustý dredy a piercing v bradě... a taky na penisu, ale to se moc neví. Byl celej zabalenej do alobalu a na rukou dámský rukavice. Na nohách mu visely kozačky a u krku mu klímbal řetízek s hákovým křížem. Jinak byl vcelku vzato stejnej jako vždycky, když jsem ho potkávala v ulicích ranních. Archanděl Saddam.

Saddam byl můj přítel. Seznámili jsme se na privatě něja-

kýho společnýho známýho. Když jsem se ho zeptala, čím se žíví, řekl, že je archanděl. Vyprávěl o áčku, že bych to měla někdy zkusit. Co mi tehdy došlo, bylo, že brzo umřu. Co mi nedošlo, bylo, že jednou ty áčka budu žrát. Předsevzala jsem si totiž, že až chcípnu, tak přestanu s drogama – a toho sem se chtěla držet.

Saddam vlítl dovnitř a praštil se do okenního rámu. Byl nejspíš napitej.

„KURVA!!“ Jo, dneska byl napitej. Chytl se za hlavu a motal se na svých účtyhodných perutích. Schytl dost dobrý lítací zařízení, musím konstatovat. Pracně dosedl na zem.

„To mě teda dneska poser!!!“

„Čest, Soddame!“

„Čest!!“ Bětuška Saddama znala moc dobře, možná příliš dobře na to, aby ho pozdravila s opravdovým potěšením. Kdysi s ním navázala víc než přátelský pouto. Říkala mi, že byla do něj magor. Byli nebyli spolu přibližně tři měsíce. Definitivně to prej mezi nima skončilo, když došlo na sex. Bětuška zjistila, že archandělé jsou bezpohlavní. „Já mám takovou kocovinu, že se z toho snad pobleju. Chtěl jsem se hodit marod, ale mám hrozně zameškaný práce. Budte rádi, že ještě studujete. Práce je hroznej opruz.“ Jo... bydlit v nebi a umět lítat musí asi bejt fakt opruz.

„Tak co s nim je?“ Saddam pohodil poslední výtisk Kačera Donalda. Odjakživa byl do Donalda bibej. Přistoupil k Ivanovi. Prohlížel si ho. Sáhl mu, kam se dalo, i na koule. Měl to zmáknutý. Celý nebe mělo patologi zmáklou.

„Jo... rakovina jater... no jó no. To je toho... kde jsou ty syrečky?“ podíval se na mě zlostně.

„Šly do seznamky dát si inzerát do školního časopisu.“

Náš školní časák se jmenoval Irena.

„Sakra, to jsou zmrdlí, já jim říkal, ať na mě počkaj. Neřekly, kdy se vrátěj?“ Saddam si sedl na parapet a zapálil mentolový Marlboro. Ty mívál můj táta nejraději.

Hrozně dlouho kecal o všech krávovinách, co se dějou v nebi, počínaje milostnejma aférkama slavných, konče seznamem, co je momentálně in a out. Prej jako že letí hrozně gotickéj styl...

„To jsou prostě veliký krajky a těžký, fakt hodně těžký šperky. Jo a je děsně in nosit obrovský šutry na krku. Víš, ale jako aby patřily k tvému znamení a tak...“ Saddam byl Střelec. A měl na krku hákovej kříž... no budíž!!! Takže přesto, že jsem se konečně dozvěděla celou sociální strukturu obyvatel nebe, nezajímalo mě to ani za mák. Ty lidi mě serou. Je to jakási nafoukaná elitářská sekta s hezkějma autama a luxusníma děvkama a to je mi dost ukradený. Maj tam nekonečnej přísun papírů, proto je tam všechno tak moc pěkný...

„Stal se děsnej průser. Fakt že jo. Já mám nařizeno to neřikat tady dole. To nesmí vědět nikdo odsud, ale já jsem toho názoru, že by se vás to mohlo sakra týkat. Slibujete, že to neřeknete?“

Slíbila jsem to na svoje nejoblíbenější psohlavce a Bětuška na svou letenku do Kolumbie. (Neměly jsme co ztratit...)

„Tak dobře, asi před třema dněma utekl Quick z domova... prostě ho ráno nenašli v posteli. Prej tam nechal dopis na rozloučenou, že jako musí zachránit svět. Mysleli jsme si, že si z nás dělá šoufka, ale když se Quick nevrátil ani večer, zavolali fyzly. Vyhlásili mezinárodní pátrání. Je to fakt soda. Hroznej průšvih...“ Saddam potáhl, jak nejvíc mohl, odhodil vajgla a zapálil si další cígo. Neřekla jsem mu o Quickovi. Quick měl k útěku pádněj

důvod a měla jsem mu na to přijít. Cejtila jsem se hrozně důležitá. Byla jsem jediná, kdo věděl, co s ním je. On totiž čurá... u nás na záchodě. To by mi stejně nikdo nevěřil! Rozebírali jsme to tak půl hodky a nedobrali se ničeho. Quick se jim ztratil a mně se po celým životě našel... to je znamení jak **hrom... !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!** Po šesti Saddamovějch cigaretách se konečně vrátily syrečkové. Byli děsně naprdlí, jelikož jim ta seznamka dohnala samý homosexuály. Táhl s sebou kufry a že se prej stěhujou pryč na Tahiti.

„Tady to stojí za podělanýho pšouka.“ Řekli unisono. My jim s Bětuškou unisono přikývly. Saddam je ukecal na špeka a do minuty byli fuč. Jen stačil zařvat, že pro Ivana pošle auto.

Zapomněl si u nás Kačera Donalda, a tak jsem ho šlohla a utíkala si ho přečíst tiše do koutku. (Všichni postavit!!!) Strašně jsem se lekla. Stryček Skrbřík se zrovna pral s Magikou von Čáry o svůj pěťák, když se podél stěn rozlehla Marseillaisa a znásilňovala nám uši. Byl čas se postavit, čas držet hubu, čas se vysmrkat, čas se pochat, čas se jít vycpat a sabotovat svoje ego, neboť do třídy vešel Bárbin... moje oblíbený zvířátko....

Bárbin tvořili učitelскеj sbor. Konkrétně se jednalo o ohrožený druh Divokejch stráčů z čeledě imbecilovitých. Jinak se to zdáli bejt docela normální perverti se sklona k fašistickému komunismu. Byli to duchovní a dle toho vypadali. Nosili růžový latexový oblečky s pláštíkama po zadek. Na nohách bílý punčocháče se stavocím účinkem proti celulitidě a odporný sexshopový multifunkční lodičky (nevím, co se tím myslí). Na rukou ruský palčáky ze sesti plameňáků a hlavu holou. Takhle nějak vypadali. Byli to brutální prasata, co nezajímalo nic

jinyho než si nad našima hlavama vyhonit. Ale byl to učitel'skej sbor, včetně ředitele. My byli ubohejšma žákama Scholy Alternativy a podle toho to taky vypadalo. Je mi z toho nevolno.

Nenáviděla jsem Marseillaisu. Vyhrávali ji, když nám chtěli nachystat velkéj hon. Ten se u nás pořádal pravidelně každou neděli. Zbožňovali tu uchylárnu. Spočívá v tom, že každěj Bárbin dostane fixku s jinou barvou, načez se stádo (což jsme my) rozprehne do všech koutů. Ještě před zahájením hry určí ředitel (hnojitel) tajný číslo do deseti a zapíše si na lísteček, aby ho imbecil vykastrovanej nezapomněl. Potom se dá stádu (nám) dvacet sekund na schovávanou, a po těch 20 minutách vtrhnou nadřzený Bárbin do hry. Koho chytěj, toho počmárají fixkou. Vyhrává ten, kdo nasbírá nejvíc počmáranějž žáků. V konečný a nejnápínavejší fázi hry se sdělí publiku to tajný číslo a člen družstva vítězného Bárbina, kterej je počmáraněj v shodným pořadí s tajným číslem, bude utracenej. (Bárbin považujou tuhle hru za Školu hrou, je-likož dle jejich mínění utracenej žák, co se poškozenej vzbouzí až drugej den, zamešká hodně učení, a tudíž se bude muset o to víc učit...). Takže takhle nějak se hrál ten výplod sodomitů.

Teď hrála Marseillaisa. Nikdy mě neutratili a hodlám v tomhle úspěchu pokračovat. Hodila jsem časák do koše. Bárbin vstoupil do třídy, div důležitostí neexplodoval (kurva jeden) a prohlížel si nás. Za uchem měl zelenou fixku. Greenpeaceák ubohej. Dostatečně se pokochal, křikl: „Heil!“ a všichni museli poklusem ve dvojitých doběhnout do školní jídelny, kde se konal sraz všech tříd. Tak se stalo. Držely jsme se s Bětuš za ruce a v jídelně nás čekal Bárbin ředitel, jemuž se přezdívalo Justýna. Jmenoval se Marcel Proust.

„Milé děti a žáci naší střední školy s všeobecným zaměřením!! Moc vás vítám na třístém čtyřicátém osmém ročníku naší oblíbené hry: Já tě chytím, zajíci!! Pevně věřím, že pravidla jsou vám již známa, a to i našim nováčkům. Budu předpokládat, že se jich ujali naši starší žáci. Je-li tedy vše v pořádku, přistoupím v veřejnému losování.“ Justýna se viditelně zamyslela a poté zapsala číslo na maléj kapesníček s potiskem plyšového medvěda.

„Vše v pořádku. Až řeknu teď, bude to znamenat, že hra počala, a vy se koukejte pečlivě schovat, nebo se budu zlobit! Takže: Tři! Dva! Jednaaaa... T E Ď!!!“ Popadl mě Amok... jen jim utýct! Kam se schovat?! Už jenom sedmnáct vteřin... Kurva... hrůzou jsem se připočurala... nakonec se mi podařilo nacpat se pod kuchyňskou linku do prostůrku na veliký hrnce. Myslela jsem, že tlakem zaniknu. Dalo mi neskutečně zabrat jen se na-dechnout. Dlouho na mě nikdo nepřišel. Nepřišli by na mě, kdyby mi ten postih prach nevetěl do nosu a já bych si nebyla kejchla. Jenže jo a vzápětí do skříně koplá něčí růžová noha. Totálně mě to zprudilo. Počmáral mě oranžovým sajrajtem a poslal do jídelny. Už jich oranžově bylo označenejch sedm. Já byla osmá. Táhlo se to na hodinu. Čuměli jsme na ty zoufalý postavičky, co se mermomocí snažili ukrejt před téma růžovejšma parchantama a nemělo to smysl. Každěj se bál utracení. Našlo se nás všech sto šedesát devět, kromě Franka, kterej se jednoduše spláchl do záchoda.

Jo, vyhrálo naše družstvo a jo... kurva jo!!! Já měla to přisraný číslo v pořadí... udělali ze mě kretěnský zvíře... kretěnský zvířata je třeba utrátit... ať to stojí za to... to bylo heslo všech veterinářů... došla mi chladicí kapalina... Svázali mě na stůl, každěj se směl koukat. Stoupla si celá škola kolem stolu a většina jich na židle, aby líp viděla.

Zapíchli mi injekci do žíly. Ta debilní jehla měla byla pro slona nebo co. Vmáčkli mi tam anestetikum a čekali, až začnu mňoukat. Tiše mi odcházel vědomí a já řešila, jak to, že mám zas každou ponožku jinou. Do půl hodiny bylo po mně... alespoň pro dnešek.

Nikdy předtím mě nikdo neutratil. Nikdy. Pak mě znásilněj timhle. Modlila jsem se, abych neudělala chybu. Soustředila jsem se na poslední odchod z vědomí. Nevrátit se do školy. Už nikdy se nevrátit do školy...

*

Tma. Je tma... buď tma, nebo mám na očích tmavý břejle. Nebo jsem konečně mrtvá. Umřela jsem!!

Tma... byla tma. Cejtilo to pryskyřicovou vůni. Vánoce. V dálce vzplál plamínek. Poznala jsem prskavku. Vánoce. Pak taky ten nepatrný cinkot vzađu v hlavě. To měli Vánoce. A taky dechovka nad mou hlavou. Nalili mi do pusy rum... to musej bejt Vánoce. Takhle u nás smrděly Vánoce. Rumem. Dechovkou. Píkolka mě převálila na břicho. Namazala mi záda mlíkem a já voněla jako čistota. Vlasy uháněly po proudu jednoho směru, co se mnou byl. Jo. Předě mnou. Slápl mi do očí tekoucí proud červeného potoka. Stoupala z něj pára s nasládlou chutí. Chilli. Pamatuju si chilli. Z oblohy se spustila bazalka. Napadalo jí dost. Nenávídím bazalku. Podlaha zezelenala a vítr chutnal jako starej med, plesnivý dřevo. Smála jsem se. Smrt. Bůh mě vyslyšel. Slyšela jsem, jak kove okovy a u potoka pár máků. Po kapsách jsem měla naházenej cukr, a to mi nikdy před tím nechtunal. Ani dneska. Píkolka mě chytila za ruku.

„Pojď se mnou...“ ukázala mi, jak starej rybář rybaří

u potoka a zpívá si Scarborough fair. Z levý nosní dírky mu cinkal prach. Někdy tehdy mi tvrdili, že z prachu jsme a v prach se obrátíme. A my se prašíme... vyprašíme... vysvětlí mi to někdo? Ne.

Píkolka mě musela praštit. Vrazila mi do ksichtu mráko-ty. Odešla ode mě.

„Chápej, Ahasver, a prodlajs! Víš totiž co?! Naše škola trpí rohamama... já už sem na to přišla... fakt že jo. Celej problém je v tom, že tahle odporná instituce prostě má moc rohů. Je takhle a takhle hranatá.“ Ahasver značně znervózněl... usrkával mathé a přěšlapoval sem a tam... chtěl najít tu svoji pravdu. Já blouznila v mrákotách, který mi do hlavy vrazila Píkolka.

„Má příliš mnoho rohů a to je nevkusný. Je to vykonstruovaná krabice od bot a... opovaž se pak, Ahasver, divit, že to prostě pak nefunguje!! Divíš se?“ Ne, nedivil se. Museli mi píchnout LSD nebo co?!?! Kde se sakra vzal Ahasver a proč mu vykládám o systému našeho školství?!!!

„Celej člověčí řád je vyumělkovanej a přijde doba, kdy to krachne a zničí se komplet vše, co bylo v rámci toho systému vymyšlený. A pak se budou smát ti, co jim to bylo jedno, protože prostě nám je to srdečně jedno. Největším příkladem světový hejdrichiády je systém zvanéj škola. Už v tom slovu je něco, co prostě nedává smysl. Je to industriální záležitost. Vezme, zpracuje a vyplivne... takhle to nejde... to se nedá snýst. Svět vypátral, jak umě... zjistil to, protože nedal pokoj. A když to zjistil, tak ihned vynalezl systém, jak ten konec obejít. Bohužel teď už si každej sám přijde na to, že konec není krátká úsečka, ale nekonečná. Takže, že nejen je všechno nahovno, ale je i něco shnilýho ve státě školském!!“ Už mi to cvaklo... poslední kniha, kterou jsem za života nedo-

louskla, byl Žid Süss s tím jeho inteligentním Ahasverem...
„Určítej řád? Řád, řád, řád!!! Pořád by jenom někdo chtěl
posranej řád! No dyť je to jedno... filosofie je zbytečná,
když zůstane jen filosofii a ne činem... Dej mi za pravdu,
Ahasveré!! Víš co... já už to mám! Já seru na slušný lidi,
co maj řád. Totiž jenom slušný lidi dodržujou řád... ty ne-
slušný ho nedodržujou, protože jim to víc pálí. Život je
prostě mnohem složitější než jakéjkoliv řád... v tom to
vůbec není. Já vim!... ale teď už to chápu! Pamatuješ, jak
jsme dneska seděli na chodbě a nechápali, co to tak pách-
ne? To je škola, co tak neskutečně páchne... to sou ty ro-
hy nasáklý svoji konstrukcí. Takovou sochu jako roh ško-
ly by nezhotovil ani Vladimír Tatlin! Sim tě! Kam ten se
hrábe se svým konstruktivismem?! Ono mu to může vy-
tvárnit hezky, ale my tu máme sochařskej monument
zobrazující historii lidstva!! R O H Š K O L Y!!!!!!!
Už to chápeš?!!! Chápeš ten podtext! Šukat kozu je
smysluplnější než uznávat podstatu školství. To, že z nás
budou debilové, je samozřejmě věc jiná!“ Ahasver to mu-
sel pochopit. Neměla jsem moc času. Netušila jsem, kolik
času mi dali. Byla jsem na tripu, nebo mi někdo zbořil
berlínskou zeď a já poprvý promluvila smysluplně. To je
problém reality a všehobytí vůbec. Že totiž oba protipóly
jsou identický. Jan sežral pět papírů, když dával zjevení
dohromady, anebo se jedná o literaturu faktu, kde Jan zo-
brazil pravdu i s detailním popisem sexuální orientace
Dábla. To je zásadní problém dnešního světa: LSD.
„Ježiš, mně zvoní v uších. Sakra, já budu zvracet!!!“
Dolezla jsem k potůčku, kde si rybář doteď prozpěvoval.
Vyblinkala jsem poslední zásůbky toho ničeho, čím nás
ve škole krměj.

„Ani nevím, jestli jim mám poděkovat. Myslim, že z to-
ho moc děláme. Jsem jenom jeden bejvalej vysávač je-

hel... nemám na to sebedeší nárok... mělo by mi to bejt
jedno... ale ono to nejde. Když mě utratěj, když mi pích-
li to jejich svinstvo!! To nejde takhle. My se z toho musí-
me zbláznit.“

Ahasver se rozšlapal tak náruživě, že uklouzl a sletěl do
potůčku. Proud ho ukradl a Ahasver se neměl nikdy vrá-
tít. Jeho mathé zmizelo z obzoru s ním.

„Jak jsem mohla, kurva, bejt tak blbá?! Nuda... nuda je
to! Je to nuda.“ V odraze hladiny potůčku jsem měla na
ksichtě červený fleky. Příliš pervitinu v krvi.

„Altruismus se potí jako pes. Já s ním nechci bejt. Nikdo
mi neublíží. Kdybysme byli egožrouti, pomohli bychom si
víc než roztekat se lítostí nad druhějma. Je to jako kolo-
toč s nepřímou úměrností. Jedeš nahoru, někdo zákonitě
musí sjíždět do svejeh sraček. A to jsem já. Teď se určitě
někdo veze dobře na můj účet. A nechávám to tak. Aby se
neřeklo... aby se neřeklo... aby se neřeklo... aby...“ Tu
zpoza hranic obzoru nořil se z ticha radostnej popěvek.
Dal mi tušit, že jsem ho znávala a snad i kdysi chápala.

Podívej se na mé zkoušky a utrpení

Utápím se v jenném vyhřívacím bazénu

Neruš mě nyní, neznamená odpověď

Před odpolednem nastane ještě ráno

Život je OK

Vždy jsem doufal, že budu apoštolem

Věděl, že se tak stane, pokusím-li se

Pak až půjdem do důchodu, budem psát gospelsy (Rn'B)

Ať o nás ještě mluví

Až umřem

Hořely kříže a Ku-Klux-Klan šplhal se do kopce. Čepice

ztopořeny ostrožest a pláště třiskaly o mý oči čistotou. Ně-
kdo je pral s tím práškem, co má příděch letního vánku,
nebo co?! Ke mně se přihnál letní vánek a bazalka se
začla snášet v hustým lijáku. Kdyby to chilli nebejvalo
začlo zas vonět, bylo by to OK. Jenže dneska se chystala
večeře Páně. Jednalo se konkrétně o něco na chilli s ba-
zalkou. Tušila jsem pěkně úchylnej a křiváčekj shit, co mi
začínal dávat nebezpečnej smysl. Že totiž chybí k tý ve-
čeři maso. A rybář to bejt neměl, jelikož je to výplod mý
prachový nedořešenosti. Rybář povídal o svý ženský, co
ho posílá jen k čertu, jelikož nezná sprostý slova. A Ku-
-Klux-Klan to nebyl, jelikož to oni dneska měli žrát. Zpod
kápí rýsovaly se jim ty kilometrový sady aristokratickejš
příborů. A Ahasver byl v tahu někde v Disneylandu spo-
lu se svým mathé. Píkolka mi sem do shitu pomohla a už
mě z něj nevytáhne, jako že výtah mi dnes jede jen dolů.
Tak jediný možný maso široko daleko jsem byla já. To
bylo jejích utracení... Já si říkala, že celá tahle epizoda je
podezřele bezbolestná. Žily mi ztvrdly do cementovejš
poloh a zmocnila se mě srdeční zástava. Kam prchnout ve
vlastní halucinaci? Sáhla jsem po mobilu, jakože mi ten-
hle zvyk přešel ze života do smrti, ze smrti do halušek
a z halušek v realitu, že sem telekomunikační síť nesahá.
Co se stane, když bytost zjistí, že bude naporcovaná Ku-
-Klux-Klanu k večeri Páně?

Posere se.

A co se stane, když je to všechno imaginární?

Posere se imaginárně.

Alespoň vim, na čem jsem. Jsem na chilli s bazalkou.
Chtěla jsem jim v rychlosti říct, že mám výtok, ať si vy-
dezinfikujou příbory. A že budou mít problémy s žílama,
budou přetrhaný. Modřiny prej taky nechutnaj nejlíp.
A taky upozornit na nepoměr mezi množstvím tuku a sva-

je v limoonty, zvláště v dolních partích, na mý kůstky
vpraveným uchu, že jsou platinový, a ať mi vyndaj čočky
aťadstí úplně vynechat ksicht... mám problém s akné... ať
tobu maj ty příbory čisté, nebo ať ho spíš hoděj psům. To
bude nejlépeší. To všechno jsem jim chtěla říct, než mě ti
přinové z Ku-Klux-Klanu sežerou. Než napočítám, že jich
je přesně dvanáct, než mě z nich raní mrtvice, než že už
s vůbec nikdy z toho šoku neproberu...

Tak... a momentálně prožívám greenpeaceáčekj mír, ja-
ky vlaje, když člověk natvrdo taje ve střevcech.

Tak... a teď prožívám greenpeaceáčekj mír opečenyho ado-
lescenta.

*

Reklama

hobrala jsem se s olověnou hlavou. Ve vyklizený školní
jehle. Byla ještě noc. A ticho. Jistota, že sto devět a š-
edat žáků předstírá spánek. Naskládaný ve třídách. Zbi-
tí vavříknutý a vyfluslý. S nesmytejnma zbytkama ba-
rveněj fixek. Každá pátečně-sobotní noc. Byla jsem
zabudne nepohyblivá, a tak jsem zevlovala a hltala smrdu-
tí ovzdušší. Alles Gute. Ruce, nos, vlasy... nesežrali mě
čopravdy. Dokonce ani výtok nepřestal. Asi se mě štítí-
l. Na žíle: mi zůstala tmavá modřina. To po tý sloní jehle.
Fractal.

Chodbou se táhl skřípot namazananej koleček. Opřela
jsem si hlavu o zeď a vyčkala svého narušitele soukromí.
To pan Quick mi spěchal píchnout. Šoupal před sebou ko-
lečko se třema kartonama polotučnyho mlíka.
„Jo mě...“ chtěla jsem nasťrádat veškerou energii a zeptat

se na původ (popř. důvod) toho zboží, ale jaksi mi to nepřišlo na jazyk.

„Mám fakt hustej nápad!“ Ty já mívám občas taky. Quick se s vozíčkem postavil přímo přede mě, aby měl jistotu, že ho nepřehlídnu.

„Já vim, že jsi tu. Tě vidim. Máš něco důležitýho na srdci, co bys mi třeba chtěl říct?“

„Ti říkám, že mám nápad. Prostě mě napadlo sem šounout reklamu na mlíko. Víš, jako že se to dělá jinde, tak to uděláme i tady.“ Quick měl pravdu. Takovej nápad nebyl od věci. Udělat si z něčeho nic reklamu. A mlíko byl parádní představitel povinnýho denního opruzu.

„Když se sem postavíme a budeme každýmu vykládat, že pijem mlíko Popular, tak kdo ví, jestli nám za to výrobci nedaj nějaký prachy.“

„To tady chceš stát a čekat na prachy? Jo, to není špatnej nápad. Kdes sehnal to zboží?“

„Někde jsem ho splasil. Na tom nezáleží.“

„A je věrohodný? Myslim, jestli není třeba starý?“

„Myslim, že ne.“

„Dobře.“ Quick mi pomohl na nohy. Kostrou mi projela třesavka a zimnice mnou mlátila jak nasranej vymahač dluhů.

„Vypadáš hodně blbě. Mělas špatnej vejlet?“

„Jo... KKK. Byla večeře Páně.“

„Já jim říkal, ať vám ty sračky nepíchaj. Vymejšlej nověj fet. Dělej si z vás podělaný králíky. S každým to dělá něco jinýho.“ Měla jsem to vědět. Nověj fet.

„Obdoba tripu, ne? Tak mi to přišlo.“

„Jo, něco takovýho. Spíš to funguje na bázi ketaminu. Má to mít něco společnýho s tvým přesvědčením, nebo pravdou... já nevim. Ser na to. Už se ti nic nemůže stát, pokud nebudeš mít příští pátek zase smůlu.“ Z nějakýho ne-

pochopitelnýho důvodu mi hra: Já tě chytím, zajíci! přestala připadat vtípná. Vtípná mi nepřišla nikdy, ale teď mě ta škola hrou fakt namíchla.

„Ukaž ruku. Ti pěkně blinkaj žíly, holka. Tys papala střípky, co?“

„Jo, večeře Páně mi chutnaly.“ Mačkal mi modřiny a sjížděl prstem po modrejch liniích.

„Cos jim to sakra dělala?“

„Co mi dělali oni, Quicku!! Má tě srát, co mi dělali voni, Quicku, ne jak já je zrasila. Rozumíš?“

„Jo...“ Ruka připomínala startovací plochu Kennedyho letiště v noci. Prostírala se mi tam fialovočerná modřina, na kterou volně navazoval chumel porouchanejch žil. Přesto to budu muset projet zejtra znovu. Až bude bohoslužba. Budu tlačit, aby střepina projela. Nemám to ráda. Na žádný ruce.

Quick zpod plenek vytáhl zestárlou gázu.

„Pro mrtvý masochisty...“ obvázal mi obě ruce. Hlavou mi projela linie jedny věci, kterou Mandolínka hrávala na klavír, zatímco já seděla ve vedlejším pokoji a psala. Posmutnělá. Ale kdo v dnešním globalizačním procesu není? Koukala jsem mu do tváře. Jen tak ji prokouknout a zjistit výsledek týhle iracionální změti nerovnic... byla bych celkem v pohodě. Už jsem se Quickovi někdy koukla do tváře? Ne. Znáám jeho obrázky z téměř každý aspoň přiměřeně slušný domácnosti. Kdo mu viděl do tváře? Slabý vrásky kolem očí, dvě silný čáry tam, kde se mračí. Je mi to, Quicku, líto. Ty vrásky byly teplý. Musely bejt naládovaný zakázaným vztekem a zklamáním. Moje tvář byla na rozdíl od jeho klidná a rovnoměrně prostřená. Mohla jsem z něj vyčíst celej slovník použitých ubližujících slov. Posledních, mrtvejch, odsuzujících, heráckejch a omluvnejch slov. Nechci tě, Quicku, znát. Poníženost se

mu drala z očí a spadala na zem, aby ji pošlapal gladiátora. Byl to rotující němej skeč a mě nudil. Musel mě nudit. Nemohl mi dojít. Nebylo v mejch silách se ho chopit. O tom to je.

„Nekoukej se na mě. Nepochopíš to.“

„Jo, to mi došlo.“

Stáli jsme s Quickem vedle sebe se třema kartonama mlíka po boku a vyčkávali sponzora, až nám přijde zaplatit. Pořád tma. Podlamovaly se mi nohy. Z Quicka sálala spokojenost vychytralého yeppíka. Tohle má bejt reklama na mlíko... V jistým slova smyslu jsem došla do Nirvány. Na mysl mi vytanula slova Smells like teen spirit. Mohla bych je vyslabikovat s přesností kalkulačky. Prostor zhoustl a známobil každou hlásku Cobainova proctví. Smrděli jsme jak mladá duše. Jako že škola smrdí strašně dlouho, my dva s Quickem potírali okolí neodpuštělností našich absurdních úletů. Epicentrem naší existence je, když se absurdum sleje s tragikou, zejména je-li opeřená zkárou mladých let. Jedinou cestou do Nirvány je cesta reklamy. Stát se reklamou na mlíko. Jedině teď mohl Quick spasit svět, skrze reklamu. Jinak by nic nedávalo smysl. Měla jsem za to, že se na lustru na stropě houpe Kurt s ustřílenou hlavou a křičí, že jsme tady, zabavte nás.

Jako že to není prdel a my fakt na tu reklamu stáli, až nám nasypou prachy do huby, tak nebylo by od věci rovnou se odbouchnout na místě, vlízt ke Kurtovi na lustr a dožadovat se zábavy. Chtěla jsem, aby mi přinesli bouchačku. Bouchačky jdou s mlíkem ruku v ruce.

„Ať přijdou, Quicku, ať si ty buchny nabijou a vemou svý kámoše, co? Ono není vůbec špatný záčet... ztráčet a předstírat, že je to OK. Rozumíš, Quicku?“ Je to nemoc, jsou tu invalidi, důchodci, mentálně postižený, váleční veteráni a na vozejků. Jsou tu nemocní.

„Jsme nejhorší, tam, kde nám to jde nejlíp. Oni nám nepomáhaj, Quicku. Nikdo. Hromadný ničení. My budem hromadně ničít taky... a za tu jedinou poslední schopnost pošlapat panenský děkuju Bohu. Ze máme na to dost těžký boty... gladiátory...“ Quick se spěšně kouknul na svý ukradený gladiátory... začínal chápat, kam tím mířím.

„A tahle podzemní skupinka myší, ta naše ilegální armáda mrtvejch byla a bude pádná. Dost na to, aby vydržela do konce, Quicku... přidej se k nám...“ Chytila jsem ho za ruku... chtěla jsem, aby byl jeden z nás. Aby aspoň tušil, kam tahle báhorka spěje. Že totiž si v záchvatu hrůzy nějakou tu teorii naší důležitosti vymyslet musíme.

Už ti nevím, proč do toho pokaždý jdu znova. Proč piju z číše určený lidem, co maj budoucnost.

„Ta chuť vína, Quicku, ta se nemění. Mluvim o hořkosti. Musim se tomu smát. Víš, kolik mě to stálo? Se po těch letech jenom usmát... a je mi tak blbě. Smích je odedkka povinněj, jelikož jinak bych se z toho tradičně POSRALA, Quicku. Víš? To je takovej zvyk lidí. Tomuhle jevu se říká: „Jinak by se z toho člověk musel posrat!“ a na základě tohohle citátu se celkově žije. Trvalo mi to tak dlouho se usmát... celej život mi trval, než jsem se mu zasmlála...!“

„Nebud' sprostá!“

„To je jedno... kašlu na to, už je to jedno... fakt na to dlabu, to nemá cenu. Já ani nevím, proč ti to říkám. Po smrti se věci říkaj líp. Pravda je nejvíc vidět ve tmě. Pravda je deviant pod hnědým kabátem a čeká na svou oběť v lesíku za sídlištem... jo. S pravdou v srdci se nemusíme bát... ha ha...!“

„Ty ses z toho tripu ještě neprobrala, co?“

„Ne, neprobrala. Je toho tolik, co chci říct. Ono to nejde najednou ani postupně. Musíš si to sám dešifrovat.“

Pochopíš mě. Si zkazit, posrat život pro nějakou sebevraždu, to není sranda. A když ti to vlepějí do kšichtu, tak se oháníš a všemožně vyhrožuješ nákazou. Nikdo z nás, Quicku, nevěděl, jak moc silný to je. Bylo to tak evidentní. A tady jsme... mrtví, každéj v jiný škole. Kdo ti řekne, že to za to stálo? Ne... tak at' nás, Quicku, aspoň zabavěj. Cejtim se jak boží šit, at' nás, Quicku, aspoň za-proboha aspoň v tom nám pomoz. Udělej poslední show. Jednu blbou show. Pro mě a támhle pro Kurta. Vymysli něco, Quicku...“ Co Quick mohl pochytit, určitě bylo zjištění, že jsem v propastný hlubině duše.

„Chápu každou větu. Nemusíš nic říkat. Víme to tam na-
hoře. Vaše jedy se šířej dál. Jste problém a jste náš pro-
blém. Ví se to. Jsou tu taky jiný místa, do nichž je nastri-
káno děsnejch existencí, a každá nás škra-be. Jenomže do
prdele jdete vy, bez nás.“ Nechtěla jsem se dotýkat vyšších
záměrů... já se dožadovala jediný show, co by mě roze-
smála. To bylo to nejmenší, co pro mě svět mohl udělat.

„Dej mi jehlu!“

„Co?“

„Chci jehlu, dej mi jehlu!“

„Nemám jehlu.“

„Sežeň mi ji, udělám ti show.“ Nebylo těžký nějakou na-
jít, špinavý se válely všude kolem.

„Co se stane, když si Quick píchne mlíko Popular?“
Quick se pokusil nasadit smrtelnej výraz.

„Stane se populárním? Já nevím... asi umře.“

„A co se stane, když už umřel?“

„Já nevím... asi... já fakt nevím.“ Quick vycejtil, co mě
nejvíc pobaví. Vidět, jak si bouchne mlíko. Nabral tro-
chu z krabice a vyublinkoval tubu. Taková bílá střikač-
ka působila nesmírně impozantně. Hustě. Mlíko vypadá
fakt krutě.

„Bude ti asi blbě, co?“ Jo... Quick měl jedny z nejhezčích
žil, co jsem měla možnost vidět bouchat. Dost mu sluše-
ly. Vytáhla jsem gumu, aby si je mohl nechat vyjet. Ne ne,
tohle ho bofet nebude. Na poprvý je všechno skvělý.
Panenská krev a dábelcky zavřený žíly... budeme s tím
muset něco udělat. První toxická míchačka. Bude ti to,
Quicku, chutnat (chi chi chi). Quick si neobratně zaplác-
nul do žíly jehlu. Vletěla do mlíčka splaška krve... byli
jsme doma.

Ze šlehačky zrodili jsme se, ve šlehačku se obrátíme!!

„Máš ji napíchlou. Teď s tím nehni a dej to...“ Dal, a ce-
lou dávkou. Mlíka. Šlehnul si mlíko. Quick si šlehnul mlí-
ko. Hurá. Jediný, čeho jsem kdy chtěla bejt svědkem, jak
si někdo z vyšších sfér šlehe. To jsem chtěla vidět...
a pak jít třeba do kina. Až teď mi došlo: je jeden z nás, je-
den z našich. Toxickej žoldák. Splaška smažka. Ajta. ajta.
To se nám zase vyloupila pravda na povrch. Když se mu
do mozku řítí mlíko z vemene krávy. To nemohlo bejt líp
vypointovaný. Foták... chtělo to foták. Ukázat světový-
mu globalizačnímu oteplujícímu se aparátu fetnu, co
zblajzla mlíko. Těm monstózní komerční F U C K O F F.
Jestli Quick byl něčemu učenej, tak jedine nejdokonalej-
šímu bojkotovacímu systému. Nakonec jsem stačila na tu
reklamu zírat s otevřenou pusou a Kurt se houpal na lust-
ru. Přestali jsme nadávat. Přestali jsme chrlit seznamy ne-
spravedlností. Byla přestávka na reklamu. Na reklamu na
mlíko. Kupte si mlíko, i Quick si ho píchá!!! KUP-
TÉÉÉÉ!!! Čumět na Quicka. Čekat cokoliv. Infarkt, mrt-
vici, epileptickéj záchvat, křeče, mdloby. Jen to vyčumět
do posledního zbytku. To se nevidělo nikdy a v týhle kon-
čině, v tomhle konci pochybuju, že kdy ještě. ON SI
SLEHL MLÍKO!!!

Quick se pomalu, přesto jistě sunul na zem, podepřela

jsem ho, slábl. Když se k zemi dosunul, tak zesnul. Neřekl ani slovo. Byl fuč. Spal nebo co... nevím. Kurte?! Neměl slov... mně v panenkách zavídl tichej mír. Bílejší mír. Byli jsme klidní, tiší... ovečky svýho stáda... ted, až když měl mlíko v žilách... Quick nás zabavil na pěkně dlouho...

...v dále za horizontama našich vysokovanejších mozečků sbory cosi zpívaly...

Konec přestávky na reklamu, vraťme se k hlavnímu programu

*

Bolí mě hlava. Chtěla bych ji strčit do mikrovlny a uškvářit. Nemusel by mě tak bolet krk od těžkého mozku. A jazyk mi zbrousil. Mám v puse bitevní pole a tunu terminátorů. Jsem připravená kokokoliv přerazit, urazit, porazit. Nemám benzin. A terminátory jsou na baterky. Ty nemám taktéž. Takže mě každěj přeráží, uráží a tu poráží. Je ze mě hotovej shit.

Nechci bohoslužbu. Nenávidíme ji. Ukrutná. Bordelma-má s nadpolovičním procentem ze zisku. Chtěla bych ji zažalovat za propagaci drog. Nemám na to sílu, už jich do mě moc naládovala.

Bohoslužbu nám naporcovali každou neděli. Abychom si údajně pospolu připomněli vznik lidského plemene.

Přišel pro nás Bárbín. Ve třídě přibit na stěnu ceduli s nápisem: Arbeit macht frei! Jo jo... alles gute. Nevím, do čeho ta buzna šlápla, ale měla na svech multifunkčních podpatcích sliz. Nejspíš jí ukáplo něco slin. Postavili jsme se do pozoru. Aní nečekli. Dej Bůh týchle třídě mír!! Bárbín se otočil s kladivem v ruce. Koukal nám do ksich-

tu. Komentoval rozsah dermatologických škod a prskal do očí. Byl evidentně poznamenaněj lubrikačním gelem. Táhl z něj na hony. Podpatkama poklepával do země, čímž mi drásal nervy. Mrkal skoro rychlostí mýho srdečního tepu a dalo by se konstatovat, že z toho měl oči převalně zavřeny. Přesto si všiml myšlenek vyčuhujících mi z očí a majzнул mě po hlavě, až mi zaduněla. Prej kázeň musí být. Jo... a jestli nebude, tak nám vykastrujou mozky. Auvajš, to bych nechtěla. Bětušce vrazil do žil špendlík. Ona to nesnáší. Nečím se jí. Konala se zkrátka nedělní prohlídka žactva. Bylo nutné dbát na stále se zhoršující zdravotní stav, na hloubku prdele, do který nás zámačkávali, a dohlédnout na naše rány. Bylo by nepatříčné, aby někdo trpěl méně než ostatní. To by porušil řád školy. Samo sebou. A to přece nikdo z nás nechce.

Nechci popisovat energii, která se Bárbínům hme z očí, když mi čuměj do ksichtu. Je zlověstná. Můžou mi udělat cokoliv. Opít si mě, osmahnout, orestovat, ugrilovat, udusit a připálit. Je maličko nepřijemný mít pro někoho cenu masa.

Bárbín si nás vykoukal dosyta. Prohlídka skončila. Dozvěděl se, co se od minulý prohlídky událo. Že totiž nám je stále a stále huř. Lepší už to nikdy nemá být. Bětuška mi chytila ruku a křečovitě mi ji svírala. Bála se toho obrádu víc než já. Věděla proč. Bude to bolet.

Bárbín se nadejchl a začal:

„(Německy pozor!)“ bylo zapotřebí nasadit cementový ksichty a nedat najevo, jak moc nás tohle už jebe. Pak taky začal, ať se otočíme, směr dveře. Vykonáno. Seřadili jsme se do dvojic. Asi z nás táhl cejch hrůzy a strachu. Naplnil totiž celou třídu. Kdo zdolával svý noční můry celej týden, musel být v neděli dle pravidel poražen. Museli jsme se bát. O tom to bylo, to byl jejich záměr.

Rozklepal se mi dolní ret. Srdce se začalo přehřívát a žíly tušily, co je čeká. Bětuška vybledla a smáčela mi ruku ledovým potem. Z ucha se jí řinula krev. Byla zticha. A přece jsem znala obsah jejího monologu. Byl deprezivní.

Bárbin všechno překontroloval. Muselo to bejt v pořádku. Jestli jsme dostatečně zhuntovaný strachem, jestli máme hlad, jestli se počuráváme, jestli se nám zranění probouzejí k agonickému životu a jestli se z něj v našich očích stává dostatečně sexy domina. Usoudil, že podmínky vstupu do nedělní bohoslužby jsou splněny. Naslintal si na ruku a přejel vlasama. Asi nemaj na škole gel nebo co. Klekl si na zem a štěkl. Při tomto zvyku bylo na první dvojici uvázat mu okolo krku semišovej obojek. Miki vzal do ruky obojek a Bárbin nasával rozkoš venčený oběti. Dělal se to před bohoslužbou v každé třídě. Chtěli po nás, abychom se k nim chovali jako k psům. Jistá postmoderní forma masochistický deviance.

Bárbin štěkal jako pes. Jako dopálenej rotvailer. Rozkoušal by nám krky, kdybychom zaziobili. Pokud jsme z něho byli opravdu šílený strachy, kňučel na důkaz uspokojení svých terorizujících choutek. Takovouhle klec na mě nikdy nikdo nehodil. Bylo to jako vysmívat se a fuckovat vlastní strach. Krmili nás děsem a ten den ode dne gradoval. Zakládali ho na směšnejch fundamentech a dělali z nás debily a voly. Nedovolili nám vážit si ani vlastního strachu. Pádnýho nebezpečí. Smáli se nám. Řezali se jako blázni a my brečeli. Jinak se nedalo. Tohle bylo peklo. Dál už systém destrukce zajít nemohl. Čistý nefalšovaný inferno.

Tak jsme stáli v řadách po dvojicích a Miki měl na obojku štěkajícího latexového Bárbina. Šli jsme. Bárbin lezl po čtyřech.

Nechtěla jsem. Nenávídím neděli. Bolí jako prase. Chce se mi brečet, kurva, jak moc se mi z toho chce brečet.

Namířilo nám to do jídelny, kde se zpravidla bohoslužba konala. Už z dálky bylo cejtít vedro, pot a slanost slz. A taky sucho a vědomí, že ty slzy nikdo neuronil. Byly zakázaný. Vletěl mi do hlavy obraz dvanácti tisíc dětíček, který vedl Štěpán do křížáckých válek. Co by nám udělali, kdybychom jednoduše zůstali stát? To právě nikdo nevěděl a vědět nechtěl. Mohlo by nás to stát ještě větší bolest.

Jídelna byla plná. Jako prasečinec. Zbytek Bárbinů hrdě obklopoval Justýnu. Ta se čepýřila, jako by sežrala moudrost světa. Naše skupina byla jedna z posledních. Bárbin se postavil, sundal si obojek a vypadal značně vyčerpan složitým procesem orgasmu. Nasyccenej. Ted jich proti ubohý armádě bezmocnejch stálo dvanáct růžovejch v čele s Justýnou a řezalo nás ticho. Rez mě škrábal do očí. Dochází nám benzin.

„Žactvo!! Poklonte se.“ Poklonili jsme se Justýně a poděkovali za její pohostinnost, trpělivost a moudrost. Hájili jsme její spasilský zájmy a byli vděční za její božské cíle. Totiž dovést nás k vrcholu absolutní agonie. Justýna stála nehnutě a počítala jednoho po druhém. Sto sedmdesát. Z těl nám stoupala pára a páchla krví. Jak může vonět sto sedmdesát mrtvejch nezahojenejch v jedny místnosti dohromady? Jako sto sedmdesát mrtvol v jedny místnosti dohromady. A to fakt smrdí hodně. Jednalo se o módní přehlídku sebevražď. Líbila se. Dvanácti prostitutům.

„Vážení studentii! Setkáváme se tu společně rok co rok, měsíc co měsíc a konečně týden co týden. Je mi opravdu vou ctí, že jsem byl pověřen stát se ředitelem této velmi nadějné státní školy. Předně bych rád poděkoval za neochabující silnou podporu učitelského sboru, které se mi

dostává v časech dobrých i špatných. Ještě jednou děkuji!“ Ozývá se hlasitý potlesk.

„Jak bývá zvykem, rád bych uvítal všechny nové žáky, kteří přišli tento týden na naši školu a stali se naší součástí. Doufám tedy, že je starší žactvo všemožně podpoří a zaučí do našich zvyklostí. Tedy vrhněme se konečně na ten pravý důvod našeho nedělního setkání!! Poprosil bych školní sbor, aby hudebně doprovodil následující bohoslužbu.“ Pustili nám Sladký mámení Heleny Vondráčkové. Cpala se nám do uší ze starejch nakřáplejch re-práků.

Otče náš, jenž jsi na nebesích

Posvěceno buď tvé jméno

Přijď tvé Království

Staň se tvá vůle jak v Nebi, tak i na Zemi

Náš denní chléb dej nám dnes

A odpust nám naše viny

Jako i my jsme odpustili těm

Kdo se provinili proti nám

A nevydej nás v pokušení

Ale vysvoboď nás od zlého

amen

Tiše jsme se pomodlili a postupně si stoupli do dlouhé linie. Každý si vzal do ruky tác. Stáli jsme u kuchyňského pultu a brali si nástroje smrti. Byly nám každou neděli propůjčeny. Když na mě přišla řada, naservírovali mi na talíř dva veliký střepy a ve skleničce deset rohypnolů. Pokorně jsem pobrala nádobičko a usedla ke stolu. S Bětuškou, Matějem a Mikim. Mičky jsme si prohlíželi přístroje. Bětuška měla na talíři něco heráku, tupou špi navou inzulinku, gumu, zkroucenou lžičku, zapalovač, ci-

tron, vatu a vodu z hajzlu. Miki si hladil pistolí staršího rázu, ačkoliv tomu moc nerozumím. a Matěj čuměl do bláha. Měl se za chvíli odebrat se speciální skupinkou skokanů k oknu. Ale to až pak. Když se jídelna posadila a utíchl, počala Justýna kázat o naději, co má přečíst jako poslední, o zákonitosti nám uděleného trestu, o závažnosti námi zesměšněné smrti a o podobných záležitostech, co se povídají v kostelech, dokud je člověk živý. My smrděli jak zkažený rozmražený kuřata a oni nás nutili poslouchat cosi o naději. Jestli je něčeho sebevražda vrahem, tak naděje. Tyhle dva elementy nejdou ruku v ruce a vždycky si odporovaly. Tupě jsem si předříkávala stupidní říkanku Ema má mísu, my máme maso, co mě jí ládovali v první třídě. Zdála se mi předhazovat o něco větší význam než Justýniny egolízárny. V hlavě mi tikaly stopky. Za třicet osm vteřin a šest setin nás obejdou. Třicet sedm vteřin a padesát tři setin vykládala o vykoupení z naší školy za předpokladu udržení pořádku v lavicích a přezouvání se. Pak nám stihla Justýnka nasolit jediné:

„Dobrou chuť!“

Skloupili jsme hlavy. Jednoho po druhém nás obcházeli a strkali do pusy áčka. Malý bílý pilule. Někomu dali dvě, některým i tři. Podle toho, kdo je sral nejvíc. Já měla dvě. V krku se mi plácaly jak tekly ryby a dávily celý dechací ústrojí. Nepodali nám ani kapku vody.

Věděla jsem, co mě čeká. Trvalo něco kolem dvaceti minut, než se dostavil účinek. Měla jsem dvacet minut na to, zpozorovat, do jaký míry se ostatní krčej. Zdá se, že se v prostoru vytvořil jakési element prázdnoty a rval z nás zbytky už tak kolabujícího mechanismu. Nezbylo než čekat, až nás kdosi štipne a my si ničeho nevěšimem. Nitky pospolitosti nám pilule od pilule mizely do nenávratna a byl závrak, že jsme byli ještě schopný

všimnout si pochcanejeh kalhot. Zraky jsme upírali k epicentru tohohle nemravného vyčkávacího procesu (až se dostaví účinek), a to jest do hlba. Do pící a do prdele. Po chvílce začalo pár Bárbinu cosi buzerantsky ječet. Ukazovalo to na nemilostivost času. Pomalu se sbíhaly skupinky skokanů, utopenců a oběšenců. V davu jsem zahlídl Míinu vyděšenou tvář. Byla ustaraná. Došel jí princip bohoslužby. Udělat si krásnou boží vrás-ku na čele.

Mátěj se pokorně odebral ke svým lidem. Nervózně přešlapoval, což bylo prvotní známkou blízkého nájezdu. Co se týče mě, pomalu, ale jistě mě všechno začalo nanovo deptat. Jako bych si jistějš neschopností všimla až teď. Například: může mi někdo, do prdele, vysvětlit, jak to, že tenhle slepičí komunismus funguje, aniž by byl narušeněj jakoukoli revoltou? Kde je revoluce? Stávka? Grafitti? Kde jsou grafitti? Co nadávky? Jak je to dlouho, co někdo zařval: KURVA!!! Když se ze židli a všudy přítomnejch stolů zvedá hrozba áčka, smrdí to jako namíchnutá tsunami. Jako nedošoustaný tornádo nebo rozvedenej hurikán. A co teprv ty zabsťákovany hromy a okradeny blesky. Když se tohle všechno nasere, smrdí to u nás. Smrdí to našima žaludkama. Rozkládajícíma se tabletkama. Já vždycky tvrdila, že smažky ze všeho nejdřív smrděj.

Zbejvalo nám jen pár minut. Skokami se odebrali k onomu oknu, utopenci zmizeli v závějích nadřžený a po okraj plný vany a Mia mi zmizela z dohledu coby hrdej zastánce svěšenejšeh hlav. Čumim na svý nádobí. Bětuš vaří. Zpráská se co nejdřív. Nebude jí to bolet. Ne víc než agrese. Já se ke střepům neměla.

„Si debil... dyt to nebolit!“

„Di se vycpat...“ dupla jsem jí na nohu. Z Mikiho táhl zděšenejš pot. Měl to z nás nejjednodušší. Střelit. Uražená

zadní část lebky, prostřelený stolec, jatra, prasklej hrudní koš a dřavý břicho. Rozmějštel se, kam to napálit. Tihle pistolníci to fakt nemaj lehký.

„Kurva...“

Nechtělo se nám do toho. Dohodli jsme se. Kámen nůžky papír. Miki s oběma prohrál. Bylo na něm ukázat nám vzor správny sebevraždy. Rozhadali jsme se jak psi. Já tvrdila, ať to hodí do krku. Miki nesouhlasil. Prej hrozí pomalá smrt. Nechce tu do rána čekat, kdo to prej má po něm uklízet.

Je mi to jasný. Tohle nikam nevede. Už zítra jim vmetu do ksichtů revoluci. A nebudu se jima zneklidňovat. Vyjebany fašouni. Něco vymyslím. Nikdy do svejš zjebanejš životů si už znova nepřetržnu tepny. Bětuška si nebude muset šlehat furt do toho stejnyho místa. Mikiho slepim izolepou. Odejdemo. I kdyby do Ruska, i kdyby na veřejný záchodky. I kdyby pro všechno na světě, fucuju je. Míim jim to vrátit a sesekat je do kostiček. Natřít si je na chleba nebo orestovat na pávni. Míim jim zažalovat u krajskýho soudu a utřít jim zadky šmirgl pápírem. Zastřihnout jim nehty sekačkou, učesat vlasy žehličkou, vyčistit zuby sirovodíkem, oholit je pinzetou, oblít je do huby žraloka a obout do rozpálenejch uhlíků. Taky jim chci pošeptat reprákama. Pošeptat jim Černý oči, jděte spát. Jó, do žil jim napíchat chlast, do nosů nacpat mouku a schovat jim do kabelek mrtvolu (pětapadesátiletýho Ivana s podeřžením na rakovinu pankreatu, přičemž příčinou smrti je pravděpodobně rakovina jater, alkohol), aby smrděli ve všech zasranejš kavárnách, za všema olivovýma oláěrema, se všema znásilněnýma sochama. Odříznout jim připojení na net, zmasakrovat kabel (HBO, MTV, CNN, CBS, NBS, FOX TV, Comedy Centra, Court TV...), sežrat kreditky, načurat do zasu-

vek, narvat jim do ponožek tisíce levnejch Biblí od Vietnamců a políbit jejich babičku. Chci je vidět zrakve-
ný na pozemské šrot a naládovaný na světově proslu-
lejších skládkách. Chci prosadit ilegality jejich existence,
znemožnim jim koupí jemného toaletního papíru proti
hemeroidům. Chci jim zabránit v předplacení Kačera
Donaldá a odkoupit od nich podíl na arabských gumách.
A budem se jim smát jako nažraný prasátka, pohnojený
černozemě, těhotný maticky.

„Miki...!“ dal to do srdce. Buch a zaklonil hlavu. Vypa-
dal skoro mrtvě. Až na to, že byl mrtvej už nejmíň stokrát.
Z díry mu vychrstla krev. Starobu, ojetost, nasranost, le-
nost a únavu... měl v očích.

„Hmmm...“

„Chceš to dát?!“

„Ne, dám si to sama!“ Narvala jsem si do pusy deset ro-
hypnolů. Nebyla jsem s to je spolknout. Pobrala jsem střep
a zapíchlá do tepny. Vycákla v celý svůj nádheře a mně to
nebylo dost na to, abych si druhéj střep nevrazila do dru-
hý ruky. Snad jsem si i přetápala šlachy.

„Kurva, ty ZASRANÝ PARCHANTI!!! To tak bolí! Do
píči!!!“ To je holt debilita sebevrahů. Člověk musí dopře-
du počítat s nevýhodama vybraný procedury. Očtnout se
v takovýhle škole, Heráci a jim podobný si tu přijdou na
svý. Pomyslela jsem na Miu. Jak stojí v lajně a pokorně
čeká, až na ni přijde řada. Jednoho po druhým sundávají
z lan, a když jim je z krčků odřezávají, tak se dotyční po-
sírají, počurávají se, zvracej a některejm se postavěj. Pak
jim bude dovoleno vypadat jako mrtví. Až na to, že jsou
dávno solidně mrtví. Tak to máš, sestřičko. Takhle to vy-
padá, když se po lidech opíčíš.

Do zad mi vrážel děs. Musela mi ho telepaticky házet.
Síla momentu, když mi Mandolínka visí na laně. Když

chutná, jak moc jí tu sebevrazdu osolili. Jaký úroky bude
splácet, dokud se nerozpadne. Tak nás trestaj. Tak nás vi-
děj. Tak nás chutnaj. Tak nás plivou ven. Tak nás mačkaj
do svejch dolfků. Tak nás deřeneštrujou. Takhle nám žeh-
lej ega. Dělej si z těch vyžehlencějch carů levný ručně vy-
ráběný dopisní papíry. Děkujeme.

Než mi úplně mizí vědomí, prohlížim si Bětušku. Kouká
na tupej hrot. Kam s tím... bez otazníku. Povzdech. Krk.
Přála jsem si slyšet Kurtovu hymnu. On věděl. On to ten-
krát věděl. Pomalu jsem se vylejvala a pod stolem tekla
vlna krve. Proudila v pravidelnejch přívalech. Příliv.
Odcházeli jsme. Zatočila se mi hlava. Tohle je ten kámen,
kterej nekonečně valíme do kopce. Soumrak nasranejch
bohů. Anebo soumrak následků. Sebevražda bolí. Dů-
sledkama. Její sračctví nám dávaj kompenzovat levným
shitem. Jenže ten shit se skoro nedá zblajznout. Přesahuje
to míru. Už ne, víc ne.

Bětuška si vráží jehlu do krku. Jak se pozná, že je v tep-
ně? Lehce nasaje. Krev se musela prodrat tou tupostí do-
vnitř. Vmáčkla tu sračku. Hlava mi konečně bezvládně
padá na stůl. Bohoslužba je tedy u konce.

Zeitra bude revoluce. Už jsem se nasrala... tohle je fakt
na mě moc.

Udělalí jsme revoluci. V pondělí ráno. Odpadla nám totiž
druhá hodina ekonomie. Celý jsme to vymysleli. Sešli
jsem se coby valná hromada. Trochu jsme pozbyli hmoty
a tekutin. Už se jen těžko hojime. A tahle poslední boho-
služba byl pozdrav z Pekla. Ty základní stavební kameny
se jakž takž doklátily k odpolednímu posedu s čajem.
Teda bez toho čaje. Byli jsme to já s omotaným hajzpa-

přím kolem zápestí (mizerná snaha o zástavu krvavého výtoku), Bětuš, dál Frank, Miki, Matěj, Koulen, Albina (další krásná herákyňě), Nasia, Josef, Alex, Pinda a Pekča. To je, jako když z kanalu vytáhneš začmoudlý kytičky a chceš jima navonět hajzl. Smrdí ještě víc. Hádali jsme se jako koně. Kde jsou ty příručky k úspěšné revoluci? Jak se boří nastolená vláda? Kde vezmem tu prozátimní? Máme prachy na demonstrace? A co růžovej tank, kdo ho nabarví na růžovo? Ale hovno, dyt to je barva těch zastranejch zmrů. Byli jsme amatéři. Věděli kulový o převratech. Nikdo nás to neučil. Hlavně že známe kapitál tý zpropadený Gruzie (teda teď zrovna nevím, ale někdo ho bude znát určitě). Jak jsme tak pozvolna měnili historii naší instituce, polovina valný hromady pochcípávala únavou. Bětuš nervově halekala, že už nehejbně rukou. Miki, ten se štoural ve svý díře, zdali mu tam vůbec ještě něco zbylo. Matěje zrasili jako kus shnilýho rajčete. Slítil na bok a přerazil si pět žeber. Měl natržený plíce, prasklou lebku a pár záprstních kústek v hajzlu. Jinak nic víc. Na tejdén to stačilo. Ptala jsem se ho na Mandolínku, jestli jí neviděl? Jak vypadá? Neviděl.

Bejvala bych se učila *Budování státu* zpaměti, vědět, že budu muset v budoucnu píchnout s revoltou. Takhle se sešlo několik mlácenejch prostitutek a plánovalo útok na Mars. Bylo to přibližně pravděpodobný jako donutit George Bushe zahvízdat hymnu na počest Talibanu. Tak jako že si obstarám démantovej kontejner a akcie Nebeskýho království. Bylo to odpovídající pravděpodobnosti našich záměrů. Banda zauzlovanejch kryš s křivějma předkusama. Nebyl tu nikdo, kdo by nám vynadal do imbecitů. Tak jsme plánovali dál.

Došli jsme k závěru, že nebudeme plánovat. Necháme to na náhodě, bude nejlepší. Jedinou podmínku jsme si sta-

novili, a to, že se již nikdy v tomto neživotě nedostavíme k bohoslůžbě, ba ani k tý debilní škole hrou. Pak taky že se sejdem v revoluci. Pokorně jsme se rozešli. Coby oběti křivýho aparátu i vlastní laický revoluce. A bylo toho na cestě hodně.

*

Do tří hodin jsme se rozhodli ukřizňovat ředitele školy. Pokud máme bojovat, usilovat o převrat, bude zapotřebí zbavit se jeho epicentra. A tím byla Justýna. Quick se zběsile přihlásil, že se toho ujme sám. Konečně se bude moct kouknout na ukřizňování taky zvenčí. K tomu, aby Justýna visela, je nutný mít zbytek učitelskýho sboru pochytanej. Kámen úrazu. Bárbiní někde schovávali lana, střepy, pistole apod., ale nám nebylo jasný kde. Neměli jsme čas prošustrovat celou školu. Bylo by to moc nápadný. Síla útoku spočívá v unáhlenosti. Druhá nevyřešenost se týkala uvěznění Bárbinů. Neměli jsme kam je zamknout. Školu spravovali oni.

Bětuška mlátila hlavou o zeď. Miki nervózněl. „Dyt je nás sto sedmdesát. Jich je blbejch dvanáct. Co maj za zbraně? Latex? Kondomy? Robertky? Dyt je to stádo tlustejch vepřů. Naše kosti sice chrastěj, ale pořád ještě píchaj. Nemaj nám co udělat.“ Quick se pro sebe usmál. Ahá... ty bláho, to mě nikdy nenapadlo. To mě dohnalo. Žít celej život zabásnutá a pak zjistit, že ty míře ani nebyly zamčený... to by nasralo. A nasralo mě to. Jenže revoluce většinou bejvaj o protestu většiny proti třem ústavním chlupům. Revoluce jsou trapný. Musej deklarovatovej politickéj program, namísto aby jednoduše vltli do baráků a vyměnili obsazený vládní místa. A když člověk zjistí, že odjakživa nebylo nic jednoduššího než

zmocnit se vlády, jelikož jeho je sto sedmdesát a teroru debilních dvanáct, připadá si jak zklamanej burzovní makléř. Jako znásilněnej medvíček Pt. Jako v pokeru podvedenej Buddha. Jako maniodepresivní řidič nákladáku. Tohle nijak nejde komentovat. Musela bych si sbalit kufry a nikdy se nevrátit.

„Jo... je nás sto sedmdesát. Je nás sto sedmdesát.“

A tak jsme razili. Pobrali jsme kliky, kohoutky, žárovky, židle, stoly, mejdla, utěrky, křídly, třídnice, nástěnky, prátka, indexy a podobný svinstva. Revoluce byla započata.

Revoluce započala

Quick stál vprostřed haly. Vedle monstراكříže. Z buku. Justýna vydávala orgasmický skřeky. Visela totiž na kříži.

Křičela:

„Podvrh!“

Křičela:

„Dopuštění!“

Sto šedesát devět diváků sedělo v řadách na židlích. Obecenstvo. Já stála. Nadšená jako napapaný miminko. Bárbíni viseli v semišových klecích, kam jsme je vyčerpaně dověkli, a houpali se na důkaz odporu proti odboji.

Quick si vypůjčil žebřík a opřel ho o pravou stranu kříže. Chtěl se ujistit, že je Justýna dostatečně pevně přibita. Párkrát bouchl do hřebíku.

„U všech sexshopů!“ ředitel byl nepřítetnej. Svlíkli jsme ho. Měl na sobě jen průhledný růžový tanga s krajkovema okrajema. Vždycky jsem si takový přála k Vánocům. Máma mi je nikdy nekoupila.

„Á, někdo nám tu ale rychle zmoudřel!! Ale no tak! Systémy přicházej, systémy odcházej. Totalitu střídá revolta, revoltu demokracie, demokracii teror, teror totalita a bla bla bla... co na tom seje, pane řediteli?!“

„Puť mě, nabízím kompromis. Zbavím tvou třídu povinného známkování zeměpisu za celý tento ročník!“

„Hovno ti pomůžu. Máš, co ti patří! Tady Quicka to tedy taky bolelo. Ještě k tomu neměli vydezinfikovaný hřebíky, mohl dostat infekci. A bylo mu vedro jak psovi...“

„Já ho neukřížoval!“

„Jo jo. Ukřížoval jsi ho. Dneska reprezentuješ člověka ty, víš? Visíš tu na kříži. Odpuť nám naše hříchy!!“ Předně si odpuť nejdřív ty svý, intelektuále!!“ Poodstoupila jsem od kříže a pokračovala:

„Já člověka dneska nereprezentuju. Toho reprezentuje ředitel školy, víš? Já jsem revoluce, my jsme revoluce. My jsme odplata. Jenom ho tam, Quicku, přišpendl! Správně dlnost musí bejt! Pomysli si, copak si světácci pomyslí, až si o naší revoluci přěčtou? Že je odporný přišpendlovávat člověka ke kříži?! Ha ha... to snad ani nejde dopovědět... těším se, až mi to někdo připomene...!!“ Obecenstvo se zařehotalo. Panovala klidná nálada. Mír a greenpeace. Měli jsme se rádi, přestože nám mozky tekly z hlav. Ve jménu lásky a střev na podlahách. Ve jménu pravdy a urvaných nehtovejch lůžek.

„Neber si to, bratře, nijak osobně. Je to jenom symbol, víš? Jednou k tomu muselo dojít. Kolikrát jsme toho chudáka Quicka křížovali my?! Pořád... v jednom kuse. Už na těch dlaních nemá ani maso. Škoda jenom, že se toho nedožil Dostojevskij! Byl by se tomu smál. Vím to! Quick ukřížuje člověka! Našeho lidumilného Marcela Prousta! Moc nemluviš, Quicku!“

„Ty bláho, já už nemůžu. Já zkolabuju, dyť mě křížovalo

jedenáct vojáků a já jsem na to sám!“ Vypadal trochu vyčerpaně, to je pravda. Z čela mu řinul pot.

„Fakt sorry, Marceli... ale musí to bejt! Ty seš hlava naší školský rodiny, ty nás zastupuješ, ty nás terorizuješ, ty nám rveš vlasy a ty taky poneseš odpovědnost, rozumíš?! To bylo moc jednoduchý, kdybych musela na kříž já! Já pouze proti naší škole rebeluju. Ty ji reprezentuješ... v tom je podstatný rozdíl. A teda dneska chci pneš ty, a ne já. Ale to ti nemusí až tak vadit. Každěj jednou umře...“

„Ne takhle!“ Justýny tanga byly doopravdy fascinující. „Já vím! Museli jsme to ukřižování splatit. Byl to neúnosnej dluh. S tím se nedá bejt. Jednoho neubude. Ale podstata nesmí odejít... to bysme šli nejdřív my. Každěj teď všechno ví a nemá cenu si na něco hrát. Proto dneska trávíme velkou přestávku tak, jak ji trávíme.“

„Agáto, máš podmínečný vyloučení za drzost. Každěj žák sedící v této hale bude zapsán do třídnice. Udělím vám všem o stupeň horší známku z chování!!! Je vám to jasný?!“ Justýna poznala, že o minutu dýl už na kříži nevydrží. Je po ní.

Jo, bylo nám to jasný. Tak jako že nikdo z představitelů tohohle zpropadeného gymnázia už nikdy nebude moct zapsat nás do třídnice. Bylo to naše. Teď, co chcípá Justýna, je všechno naše.

Justýna byla navždy vyřazena z provozu. Ani nešpitla něco o tom, proč ji Bůh opustil, nebo tak nějak. Položila hlavu na hrudník a její tanga už nikdy neměla nikoho obšťastnit. V klecích to mezi Bárbinama zašumělo.

Quickovi z oka vylezla slza. Asi si vzpomněl, jak moc smrt na kříži bolí.

„Zakážu ji! Měla by bejt ilegální. To je hnus!“

„To mi povídej, Quicku! Kvůli tvý trpíme už dost dlouho. Dost důkladně!“

„Pojď sem.“ Vzal mě do nartet. Pálil jako Miou nevyprnutá žehlička. Jeho přímá pravda mi činila bolest.

„Musím jim něco říct...“

Poodstoupila jsem. Napsala jsem si to ráno na toaleták.

Manifest

„Slyšte náš manifest!! Slyšte Manifest chudých, hnusných a ošklivých. Chceme vám dnes říct, že my se nedáme! Chceme být vidění. Chceme být slyšeni. Chceme být respektováni. Chceme dnes světu vzkázat, že zůstaneme chudí. My zůstaneme oškliví, a předně zůstaneme hnusní!! Slyšte náš hlas. My se nedáme přebít vámi krásnými. Nedáme se přebít vámi rozumnými. Vězte, že i nadále budou naše záchody smrdět. Vězte, že i nadále budeme žrát týden prošlé jídlo. A nadále se odmítáme sprchovat!! Chodíme v tlupách!! My, chudí, hnusní a oškliví!! Jdeme v řadách...“

Studenti: ZA SEBOU!!

Já: Protože jsme chudí, hnusní a oškliví. Dnes louží! Zítřa bahnem!! My!!

Studenti: CHUDÍ, HNUSNÍ, OŠKLIVÍ!!

Já: Slyšte nás, krásný lide! Máte přece čistý uši!! Jsme svázáni manifestem!

Studenti: CHUDÝCH, HNUSNÝCH, OŠKLIVÝCH, HOLD!!

Já: Všem v zemi zakopaným!

Studenti: HOLD!!

Já: Všem školním kuchařkám!

Studenti: HOLD!

Já: Všem modrým indexům!!

Studenti + Agáta: CHUDÝCH, HNUSNÝCH, OŠKLIVÝCH!!!

Já: Běda chytřejm!!! Běda jim. Máme ostrý tužky! Máme broušená pravítka a máme strašnej hlad! V tepnách vám koluje dršťková! Jsme hubení a žízniví a vezmeme si, co chceme. A kdo má hlad?!

Studenti: CHUDI!

Já: A kdo má žízeň?

Studenti: HNUSNÍ!!

Já: A kdo je pěkně nasranej?

Studenti: OŠKLIVÍ!!

Já: A kdo má pětku z aritmetiky?!

Studenti: CHUDÍ, HNUSNÍ, OŠKLIVÍ!!!

Já: Chudí, hnusní, oškliví! Štvaní, mrtví, smrdutí!! Spáči, rváči, pobodaní!!!

Studenti + Natálie: CHUDÍ, HNUSNÍ, OŠKLIVÍ!!!

Já: Rvem!!

Studenti: Zařvem víc!!!

Já: Bijem!!

Studenti: Ubijem!!

Já: Trhnem!!!

Studenti: Roztrhnem!!

Já: Pijem!!

Studenti: Vypijem!!!

Já: Držte huby a vzdalte se! Vzdalte se! Jsme ohavně blízko! Máme v rukou levnej toaletní papír!! Máme v rukách cvičky!! Máme v rukou tabulky!! Dejte sem všechny třídnice!! Protože my máme pěsti zaťatý!!!! Vyzýváme vás, krásní!! Šprty, chytré, polemiky!!!! Slyšte tento náš manifest!!

Studenti: SÍLÍ JEHO HLAS!!!

Já: Apelujeme na vás!!! My chudí, hnusní a oškliví!!! Slyšte náš výkřik a poslechněte NÁS!!!

Studenti + já: CHUDÍ, HNUSNÍ, OŠKLIVÉ!!!!!!!

Ríct jim všem, jak moc o sobě vim. Když jsem se nenáviděla, chtěla jsem mámě říct, jak jsem na svoji špinu hrdá. Dneska mi bylo umožněný to proklamovat. Bylo mi daný za pravdu a špína našla svý uplatnění. V našem řádu revoluce. Justýna vyhlížela jako pokleslá Bárbína v tangách. Ti ostatní mlčeli a přestali se houpat. Někteří seděli, jiný stáli. Ale do jednoho nám koukali do ksichtů a my jim zpátky promítali ty ohavný procedury. Až do žil mi tekly barvy odplaty.

Podívej se do mě, kotě? Koukni na ty svý ručičky. Bolej mě, co? Drápou! A ty si pohráváš jako panenka, miláčku... Podívej, podívej se na ty svý ručičky... Bárbín zpoza klece počítal, kolik prstů na rukou mám. Kolikrát mu budu moct ublížit. A já mám strašně krásný ruce. Pěstovány. Tehdy, brouku, jak moc se ti líbily... zlomil jsi mi tři prsty, natrhal snad všechny nehty... za pozdní příchod na tu vaši podělanou bohoslužbu. Mě z toho hnaly tejdén halušě jako kráva. Bárbínem zavlhla paranoia. Asi mu budu muset sehnat serf board, aby ji důkladně sjel. No jo, já mám strašně krásný ruce, a dohusta si je v tobě namočím, retarde. Mám strašně krásný ruce a na ty tvoje, kamaráde, ti seru!!! Usmála jsem se na něj, jak se smával na mě.

Quick si nasadil tmavý kulatý brýličky a usedl po boku kříže na barovou židličku. Chopil se postarší kytary s jednou prasklou strunou. Co naplat... jedna neva. Postavili jsme se vedle sebe. Nás sto sedmdesát. Nad hlavama nám zavlála narychlo zprodukovaná růžová vlajka s červeným flekem vprostřed. Deklamovala vítězství naší krve nad pink barvou. Deklamovala krev nad latex. Položili jsme si pravou ruku na srdce. Pár setin nasávali

nacionalistickou páru, a zatímco se Barbini zuřivě rozštěkali, my hrdě spustili:

„Kde domov můj...
Kde domov můj
Voda hučí po lučinách
Bory šumí po skalinách
V sadě skví se jara květ
Zemský ráj to napohled
A to je ta země česká
Země česká... domov můj
Země česká... domov můj!!!“ Ach, tolik lásky k vlasti jsem nepobrala ani za svejch osmnáct odzítých let!!
Hmmm... aby toho nebylo málo a naprosto jasný, že to myslíme vážně, dali jsme si to ještě jednou:

„Kde domov můj...
Kde domov můj
Voda hučí po lučinách
Bory šumí po skalinách
V sadě skví se jara květ
Zemský ráj to napohled
A to je ta země česká
Země česká... domov můj
Země česká... domov můj!!!“
Halou se ozvalo trojí zvonění na podporu a propagaci Hospodina, Syna a Ducha svatého. Jestli se ve mně v tu chvíli nalézal Duch svatý, tak to byl maximálně Gregory Peck, ale větší hodnota to nebude. Ve mně vzplála spíš touha dát si Big Maca a konečně vypadnout z tohoto mraveniště.
Jak jsme tak stáli, plni své úspěšné započaté revolty, celá slavnost tak trochu skápla. Vlastně nás nenapadlo, jak dál. Uprímně řečeno jsme to nikdy předtím nedělali. Tak jsme se velmi potichu rozplynuli... Sejdeme se u další revolučky, milánkové...

*

Revoluce pokračuje

„Mělo to význam?!“ Sedíme s Quickem u kříže a nad hlavami nám jako aura čpí ukřižovaná Justýna. Hala je vyklizená. Jsem vyfluslá. Vydát ze sebe tolik revoluční energie najednou dá zabrat. Polemizujeme.

„Já nevím... každěj počín mívá význam, ať už jakejkoliv, nemyslíš?“

„To bych tak úplně nesouhlasil!“

„Myslíš, že všichni odejdou?“

„Zůstanou. To je element člověčí idiocie. Vždycky zůstat...“

„Ne, to je element žactva Scholy Alternativy. Du si koupit Colu. Chceš taky?“

„Colu?“

„Jó, no jasně! Měj si svoji nebeskou pravdu, věčnost a věci podobný, ale říkám ti... dej si k tomu Colu light! Takže ti koupim taky jednu... když ji nedopiješ, tak si ji vezmu já.“

„Po tom hnědnou zuby...“

„Na to neslyším!!!“

Odběhla jsem za roh vylovit z mašiny dvě Coly light. Jednoznačně podporuju lightku. Mám v plánu založit politickou stranu Coca-Coly light.

„Tady máš. Pils to někdy?“

„Neměl jsem tu čest.“

„Hele, tak já ti řeknu, jak se pije Cola, jo? Nejdřív se musíš nadechnout! Inhalovat ten správněj postoj!! To si ne-smíš zkurvit.“

„Tady se moc inhalovat nedá. Smrdí to tu...“

„To nesmrdí Justýna, ne? To bude nějakých těch pár hodin ještě trvat... to ta škola a její rohy.“

„Jaký rohy?“
„Ale nic. Prostě se teď nadejchni. Máš to, jo? To je jako u toluenu. To umí každej školaček...“ Quick velevážně nasával Coca-Colu a ani náznakem mu nedošlo, že si z něj tak trochu utahuju.
„Příplácní si tu lahev na ksicht a osvěž se. Pravá americká Coca-Cola by totiž měla bejt správně vychlazená, jinak nemá nic smyslu! Celej svět by se musel předělat. No vidíš... přesně takhle! Tak a teď ji pomalu otevři! POMA-LU! Ono to musí nejdřív vybublat! Ještě pomalejc. Zkonzumovat Coca-Colu, to není jenom tak... to se musí umět..! To je jako učít se dobře chlastat. Nebo souložit. Nebo šlehat si háčko.“
„Tohle až budu doma vyprávět! Máma bude mít radost!“
„No jen počkej... to pravý teprve přijde! Teď ta Cola šíří závan svobody! Cejtíš to?“
„Myslíš, jako jak to voní, jo?“
„No... prostě svoboda, cejtíš to?“
„No tak jako cejtím! A to je, vo čem ty lidi furt teda jako mluvěj, jo?“
„No právě! To je ten světopostoj. To je ten supernázor. To je Dennis Hopper a Peter Fonda. Harley-Davidson. Takhle voní jenom Coca-Cola. To prostě visí ve vzduchu. Se musíš naučit vycejtít Colu. Coca-Cola je Alfa Omega, Coca-Cola je, proč chodíme po týchle planetě. A proč to táhnem spolu. Co cejtíš?“
„Leze mi to do nosu.“
„No tak jasně. Dyt' proč asi si cpem koks do nosu? V nose je svoboda, v nose je spousta dobřejch věcí. To sme na správný cestě. A teď si lokni! Se z toho nevzpamatuješ!“
„Aááá... paráááááá!!! Chi chi chi!“ Quick se pro sebe uchichtl, jelikož mu konečně došlo, z jakýho důvodu se tady u nás furt řežem... protože nám někdo chce omezit

přísun Coca-Coly... takhle chutná svoboda. Co ty na to, Quicku?“

„Ty krávo, tak to je hustý... takhle chutná smrt. Tak nějak podobně! Udělá se ti stejnej pocit v puse.“ Aha, tak tohle jsem úplně nechtěla slyšet.
„Nekecej, fakt?“

„Jo. Ale teda jako že to není špatný – tahle černá voda! Fakt že to má něco do sebe.“

„Nemysli si, že je to OK. Je to návykový jako svině.“

„A to při každý další flašce cejtíš to samý? Pořád ten novej příděch tý vaší svobody?“

„Já už jsem svobodná! Coca-Cola mě osvobodila! Už sem free! Jako pták. Má to svý kouzlo.“

„To neřikám. To taky cejtím, že má!“

Blbě jsme si tupili zrak. Ani nám nikdo nevěnoval moc času. Do meziprostoru vstoupila po schodech naší školy Panenka Maria. Měla vmačknutý dvě vrásky mezi obočím. Z ukazováčku jí kapal olivovej olej. Slzela po cibuli.
„Pojď, chlapečku, maminka volá. Pojď, pojď domů...“

„Co se stalo, mamí?“

„Máma ti to řekne doma.“ Quick mi z ruky vysál poslední substituci entuziasmu.

„Co teď budeš dělat?“ upřela jsem na Quicka milostnej pohled.

„Ještě si musím vyřídít pár věci.“

Promiň, Quíčku. Miluju tě. Nenech maminku seslat tě do dolů. Miláčku... Odešel jak s tunovým nákladem hnědýho uhlí... černýho uhlí... stádem mrtvejch těl... N Á Á Á S... Ptala jsem se jednu Quicka, jak vypadá nebe. Povádal, že to je jako ohrada... nedá se z ní snad ani vyjít, natož do ní vniknout. Když jsem se z něj snažila vytáhnout, jak si teda jeden může bejt tak jistej, že je uvnitř, odpověděl, že je to prej spekulace. Je to celý spekulace.

A je to jako ráj?

Ne. Je to něco jako samozřejmost. Je to tak jako jistý, že to popírá emoce. Je to těžký na vysvětlování. Máš to jako se vzduchem. Vy tady dole decháte určitéj plyn. Těžkej plyn. A tam nahore není nic. Ani to nic tam v podstatě není. Tam se nemůžeš radovat ani se s něčím srát. Tam tak strašně moc seš, že tam v podstatě skoro ani nejseš...

A maj lidi před smrtí halušky?

Někdy se jim zdává, že s nima sedím na kávě. Někdo by se mnou chtěl spát. Další si zas představuje, jak hrajeme pingpong. Je to na tom člověku. A když, Agát, někdo tak nenávidí školu, tak pak si vymějíš takový pakárny jako rozhovory pod křížem. Cosi jako splachování Coca-Coly... svoboda. Agátko... co ty víš? Co ty víš...

*

Ty Bárbíni se složili. Levný hračky. Jako když bouchne laciněj automat, a místo aby vystříkoval příjemný drobný, nechá si je pro sebe. Kdo to má po něm sakra uklízet? Uklízeček je moc málo na ten bordel kolem. Dobrovolníci. Voluntéři. Pojďme, přátelé, uděláme si den mezinárodní brigády!! Dopoledne srát a po zbytek života sklízet. Pak umřít. Tak nějak to bude. Když jsem koukla na klece, sem tam některá z nich bouchla. Z hlav Bárbíniů prskala elektrína. Byli jetý kvalitním proudem. Co to způsobilo? Revoluce?

Jak já tak seděla pod křížem, očekávala jsem každou chvíli, že mi z Justýny spadne na hlavu zvadlej flák masa! To dřív, když já byla o něco mladší, tvrdila jsem, že Quick na zádech táhne fláky masa. V pokorným ranečku s čer-
venejma třešničkama. Já to neměla moc v oblíben. Raneček mi připadal jako jeden velikej hajzl-komouš a ta Quickova

nabídka mi přišla tak trochu scestná. Quick obcházel jednu domácnost za druhou a nabízel výhodnej obchod. Šlo o to, nechat se sestřelit kusem masa. Když měl potencialní zákazník zájem, sešli s Quickem třeba na dvůr a Quick na něj hodil flakotu masa. Myslím, že to bylo vepřový, ale nejsem si jistá. Jenže to maso s sebou přinášelo jistý povinnosti a zodpovědnost. Ty zaležitosti se táhly od existencialismu přes zločin a trest, směr Velikej Inkvizitor a dál pak k noministům, surrealistům a těm světobornějším panenským sebevražďám, infikovanějším slizám, k bodlákům, jehlám, finančně zabezpečenejm hrobkám až k posedlosti posedlosti a šílený šílenosti. To maso se mi před očima jednou rozteklo na velmi relativní hmotu. Maso bylo antibiotika proti světovejm, nebeskejm a chemickejm problémům a hodně nemocnejch si chtělo obstarat lék. Člověk si ho za odměnu mohl ugrilovat a sníst. Takže všichni chudý už tehdy na rovinu řekli, že já ne. Já nemám to vzal naprosto v pohodě. Tomu nasvědčoval i fakt, že hned druhěj den jsem ho někde před supermarketem viděla ve stánku s kýblama rajčat. Zelených. Pro jejich delší trvanlivost, hádám.

Jednou jsem tuhle tezi interpretovala svý rodině a oni se shodli na tom, že jsem smrdící flák masa a že nemaj zájem na tom, abych jim padala na hlavu. Nasrali mě a nebudu tu vykřikovat sprostý slova, jelikož si Scholu Alternativu zřejmě přečtou. Zřekli by se mě jako člena svý tolerantní rodiny.

Od tý doby se povaluju na ulici a leckdy se do mě zakousne pes či homeless. Není lehký bejt flák masa.

Tak to vidíš, Justýno! Co všechno nás ještě nepotká. A ty se pravděpodobně rozložíš do chvíličky. Odcházej dolů. Někdo má narozeniny.

*

V kabinetě bylo ticho. Lustr se houpal. Můj strach tekł po stěnách. Prodírala jsem se vibrací. Bylo vyklizeno. Jako před bouří. Jako po bouři. V rohu se choulila kostička v noční košilce. Ta košilka byla bílá s modrejma pomněnkama. Romantická. Čerstvě vypraná. Táhl z ní prací prášek s příděchem horského vánku. A ta kostra. Holka. Holička. Já nevím. Byla zchátralá jako padlej dětskej sen, když ho v parčíku za sídlištěm znásilněj jako psa, co nikdy neměl přijít na svět. Měla se rozsypat a už nikdy nevstát. Nebyla holá, ta krásná kostra. Sem tam potáhla náznakem mrtvých organiky. Na zemi pár dlouhejch špinavě blondátejch vlasů. Pentlička na kličně. Modrá. Chtělo se mi zvracet.

„Všechno je u ní modré... co máš s tou barvou?“

„Já měl vždycky rád modrou...“

„Já možná... jo asi. No, kategoričky mi nevadí.“ Mickey Mouse byl oblíbenější po svém. Zнала jsem ho jak své boty. Odmalička na něj trpím. Měl ty červený kalhoty a bílý triko. Z kalhot mu tekł čůrek krve.

„Mickey, ty krvácíš! Koukni se...“

„Já vim... začalo mi to.“ Začalo mu to. Mickey si nevy-měnil vložku...

„Říkala jsem ti, ať si dáš pozor...“ Mickey se porozhlídnul po kabinetě. Pod oknem ležely čtyři krabice s balíč-kama vložek. Jednu vytáhnul.

„Jak jí je?“

„Je nemocná...“ Mickey si stálh kalhoty a vyhodil do ko-

še starou vložku. Rozbalil novou a nalepil si ji na slípy. Modrý s červenějma puntíkama. Mickey byl psychedelik. „Tyhle mi nějak neseďej. Chci jim napsat. Myslím tím ja-ko do firmy. Měli by tam nějak zlepšit ty postranní kří-dýlka. Oni tu krev nijak nezadržujou a teče mi po steh-nech. To už je asi pořetí, co se mi to stalo. Bych se z to-ho pomátl...“ Mickey si zakládal na své menstruaci. Neznám moc bytostí, který by jí byly posedlý jako Mic-key. On jí považoval za své poslání. Zkoušet, soudit a ná-sledně svět spásit dokonalou formou vložky.

„Je to celý o postoji. Musíš ji umět nosit. Když to neumíš, tak to máš prohraný. To se na to můžeš rovnou vybod-nout.“ Jeho problémem byla dýlka a ty zpropadený po-stranní křídýlka. Tvrdil, že při spaní na zádech vložka ja-ko že není dostatečně dlouhá.

„Ta krev ti po zadku sjede a zblajzne ti prostěradla. To abys je denně prala.“ Mickey nebral v potaz, že jsem kr-vácivala jednou za měsíc. Taký nebral v potaz, že na naši-škole nebývá zvykem krvácet vaginou. Hlava byla obvyk-lejší. Co se týče prostěradel, zásadně a nemilosrdně pral ve srágoře s příděchem horského vánku. Já ho dřív pode-zírala z krvežizně. Někteří individua jsou fascinovaný kr-ví a využívaj všech možností, jen aby mohla krvácet. Krvácet a rozmazávat. Moje ex-úchylka. Už jí netrpím potom, co se jí zhostila Pikolka.

„A křídýlka... no to je věčnej problém. Mám několik ná-vrhů, co jsem si je narysoval. Chceš je vidět? Mám je ta-dy... teda měl bych je tady někde mít.“

„Ne, to je OK, Mickey. Já ti přišla popřát.“ Nevím, čím se to spustilo, ale mě poprvé v životě opravdu ty vložky ne-zajímaly. Mohla jsem za to?

„Ne, počkej, já to s tebou chtěl probrat...“ Mickey odjak-živa probíral otázky soudobý pozice vložek ve společnos-

ti. Těším se na den, kdy mě Mickey vzbudí z mého známě silnějšího dětského snu a sdělí mi, že mužu konečně odejít, jelikož na svět přišla absolutní vložka. Čili jev nepopulární. Čtvrtá dimenze. Co že ty divnosti Kilgora Trouta budou vyfášené jednou absolutní a nenapodobitelnou vložkou? Bude vykrystalizovaná, svíjet se, vyšimutá svým poselstvím a my budeme moct jít domů... do Podolí... do lékárny... do prdele, to je mi smutno. Jo... bude mít křídýlka ve shodě s teorií relativity, takže nikdy nebude smět tvrdit, že jsou špatně navrhnutý. Budou relativní. A pak taky ten věčněj noční problém, kdy se Mickey musí probouzet se zadkem připlácnutým k zaschlému fleku krve... ten bude zahojenej. Protože naši světoví inženýři si s tím budou vědět rady. Vymyslejí to a budeme suchý, tak krásně suchý.

Tohle je ten sladkej sen. Z takovýho matroše se slejvá v prospěšnejch ocelárnách, abychom slintali po stále větším množství. Ale kdo jsem já? Jaká souhra náhodnejch setkáni metafyzickéjch buněk, a že sakra už nevím, o čem mluvím, mi dává návod a povolení odporu? Kdo jsem já, že mě je schopna napadnout myšlenka za rohem číhající perverze? Že mi tu před očima taje Mickey Mouse? Já ho miluju. Moje dávná láska. Moje slabost, úchylka, deviance a promínutí. Zmatení. On krvácí jako v tom báráku jatek č. 5. Tam, kde domněle teče mnoho litrů krve. Tam, odkud jí bohové čerpaj zahradnickou hadicí, a po nocích je nám strkaj do vagin a ládujou nás krví padlejšch vojáků. Krví Vonnegutových Drážďan. Krví jeho šíleností. Krví Hitlerových komplexů a krví našich matek, nás samotnejch a dál a dál. Tohle nesem. Z nás taje. Teče. Do vložek.

Je potřeba míru. Nutnost spasit naši krev. Koloběh a re-
cyklaci. Voláme po dokonalý vložce. Po jejím zrození. Po

jejím pozhánání a ze dne na den pomínou špinavý kalhotky, prostěradla. Všechno bude bílý. Jako po píku. Těhotný. Budeme krásně těhotný.

Následně nám k vykrvácení zbudou hlavičky, ručičky, nožičky, žilky, cévky, tepěnky a svinstvo. To řídký svinstvo, jímž se dá protýct. Je zapotřebí bejt tuhej. Ztuhnout navěky. Svět musí ztuhnout na věky.

Pokud mi krvácí Mickey Mouse, krvácí mi Bůh. Podstata. Podstava a fundament. Nechci už nikdy vidět Mickeyho krváčet. Ne vaginou.

„Některý nás chtěj používat. Myslejí, že jsme podobný kladivům. K práci kladivo potřebuješ, ne? Jo... máma mi říkávala, že jo.“

Mickey sroloval špinavou vložku. Opatrně ji vložil do igelitky.

„Ještě dneska bych měl zajít ke kontejneru. Vyhodit.“

„Ty zahltíš celej tenhle svět svojí zásobou použitějch vložek. Chceš, abychom se tady udusili?“

„Ne... není to ale jedno?“ Chtěla jsem odvětit: Co ty ostatní? Nepřišlo mi to na jazyk. Ty ostatní mi byli lhostejný. Neměla jsem v tu chvíli důkaz, že „ostatní“ žijou a že mi za to stojej, nemám důkaz, tak je mi to ukradený. Stejně jsme mrtví a víc umřít se snad dá jenom v knihkupectví.

„Já to zopáknu. Oni nás chtěj užívat. K sebevražďám. Nebo já nevím, abychom je třeba užili my. Parazitujou na nás. A zneužít. Oni nás chtěj zneužít. Roztrhat nás na cáry a vzít to jediný poslední.“

„Co zas poslední?“

„Já nevím, kurvařix. Mluvím do větru. Už celej život vim kulový o tom, co říkám.“

Mickey miloval Vandu. (Tu mrtvou kostru v modrý košilce, co se choulila v koutku. Říkal jí Vanda, protože se

jmenovala Vanda. Jmenovala se Vanda, protože ji Mickey pojmenoval Vanda. A Vanda, to byla ta kostra – aby bylo jasno.) Proč... protože někoho milovat musel. Vanda byla krásná, kostnatá. Navždy poluhblá. Seděla tam ve své košilce a sítala vlásky na klíně.

„Churaví... brzo umře...“

„Jo, ona umře.“ A umře. Položila jsem dort na zem. Klekla si, abych Vandě líp viděla do očních důlků. Takováhle je, co ji pamatuju. Umírá a nikdy nic neřekne. Jenom luxuje Mickeyho lásku a ono jí to nestačí. Teď mi luxuje potřeby a schovaný zásoby emocí. Zjišťuje, že žádný nemám. Je mi ukradená. Přináší jí to zklamání.

„Má horečku.“ Mickey jí položil ruku na čelní kost. Nech ji bejt, Mickey. Bolí mě koukat na fyzikálně neuskutečnitelnou lásku. Mickey Mouse byl můj objekt znásilněnejch dětskejch snů. Jako tehdy v můj posteli. Spotřebovali ten sen, jako lacinost nad lacinost. Jako chodící automatickou díru. Já se svíjela strachy. Snovým abstákem, jako že mi dospělí odebrali dávku životadárnejch dopingů. Mejch vitamínovejch vizí. Vedle postýlky tehdy seděla Vanda, můj dětskej sen, a bolelo jí to mezi nohama. Bolel jí žaludek. Dodatečně ještě duše. Byla mladá, sjetá, psychedelická. Zneužitá od hlavy až k patě. Ptala jsem se jí, co se stalo. A ona že se mi nemůže ukázat jako dřív. Že jí zlí pánové ublížili. Už vim, že to byli zkurvysynové a vzali mi to jediny poslední. Dětskej sen.

Vídím, že má teplotu. Koukám na výplň svejch infantilních nočních tužeb. Že Vanda už miliardakrát umřela. Hledám ty zlý pány, co jí tak zle ublížili. Zle se mi je ne-daří najít. Kdepak se schovávají? V křoví. To abych pečovala o Vandu, místo aby těšila moji dětskou hlavičku.

„Milačku, ty odcházíš.“ Mickeymu tekla slza po tváři. Zírácí jí. Pamatuju si, jak mě máma ztratila na horách.

Bylo mi deset. Nesla jsem si malý lyžičky. Věděla jsem, že mě hledá. Myslela jsem, že me najde. Zpívala jsem si. Desetiletý písničky. Sama ve sněhu. Mířila k chatce a znala svoji cestu. Připravila si výmluvy a cesty ze všech možnejch průserů, který z toho čouhaly. Máma mě dohnala. Hysterčila. Jako když matka poztrácí někde na cestě desetiletý stvoření. Že už jí to nikdy nesmim udělat. O osm let pozdějc postavala jsem na asfaltce. Smetí v očích. Hledám svoji mámu, a ona nikde. Diabu na do-savadní průsery. Každěj z možnejch bude menší než tenhle. Že nenajdu mámu. Už si nezpívám. Už neznám svoji cestu. Už nevím, kde je horská chatka. Jenom vim, že mám odpad v očích, a vim, že to vědí ostatní. Máma nikde. Koukám na Mickeyho. Stojí na sněhu a Vanda mu chybí. Stejně jednou nenajdem. Stokrát nacházíme svy mámy a pak... po sto první tam nebudou. Haló... je tam někdo? Ne... už tu nikdo není.

„Nech ji bejt...“ A to se stává. Seděla jsem na bobku. Myslela na Štěpánka, na mámu a na skládky. Mickeyho vložkou, zdá se, opět proklouzla krev. Vanda zůstala tak, jak je. Jak ji znám dlouho. Mrtvý dětský sny... a tak jsme tak posečkávali a čekali na něco, co se nikdy nemá stát. Že jsme byli mrtví, že jsme v podstatě ani nebyli. Že jsme měli menstruaci a zásobu nekvalitních vložek. Je mi jasný, co za nima je. Oni jdou proti naší krvi. Zblajznou jí, místo aby čvachtala pod našima nohama. A vložka je posvátná věc. Fascinovalo mě, jak pevnou zeď si Mickey byl schopnej kolem sebe postavit. Vyta-petoval jí vložkama a zbavoval se tím pohledu na svou nevyčerpateľnou zásobu krve, co z nás tady vysávali. Ona nám pořád tekla.

„Tady máš dort... šťastný narozeniny.“ Položila jsem mu k nohám čokoládovej dort. Ten on nejradší.

Happy birthday to you,
Happy birthday to you,
Happy birthday dear Mickey,
Happy birthday to you....

*

Mami, myslíš si, že na nás shoděj bombu?
Mami, měla bych si lehnout a usnout?
Mami, měla bych se nechat najít, tak jak jsem? Ted?
Mami, to nebude hezký. To nebude útulný.
Mami, už mě nehledej....

Stáhlo mě to do špajzu. Ve špajzech se roděj veliký věci.
Byl ledovej, zabydleněj. Okno otevřený. A vprostřed stál
Gold, jak ho znám. Krásnej, poniženej, vždy připraveněj
mě uhodit. V pravý ruce svíral vodítko, na kterým měl
uvázanou kozu. Zřejmě to byl dobrej zewloun, jelikož na-
vzdory dusnému prostředí si to zvíře vcelku bezstarostně
chrápalo.

„Vypadl jsem z okna.“
„To se nedělá, Golde... ty víš, že se to nedělá!“ Z oken se
nepadá. Ne z fleku Boha. Kdo nás bude řídit?“
„Dali tam Pozéra. On to napózuje. Dokšeftuje. Neboj, vy-
vedou vás odsud.“ Quick se chouli v koutku. V pozici zá-
rodku. Škubal sebou.
„Škubáňku... ty moje láska. Copak ti je?“
„Nech ho bejt. Je toho na něj moc.“ Moje miminko se po-
tilo. Milostivý nebe na jeho hlavičku seslalo kapánek potu.
„Musíš na sebe dávat pozor. Agátka.“
„Jak dávat na sebe pozor? Jak to myslíš? To ty jsi měl na
mě dávat pozor! Ted jsem se ti zkazila a chutnám jako za-
kyslý mlíko... to jsi měl na mysli, Golde, vid’?“

„Ty si to nikdy neodpustíš.“ Ne, já si to sakra nikdy ne-
odpustim. A proč taky?

„Oni vás vyvedou...“ utrousil na mě jeden z těch spasi-
telskejch pohledů.

„To mi je u prdele. Vyvést jste nás měli dávno. Podívej se,
co z nás zbylo!“ Plyšovej medvídek máčenej v hovnome-
du. Utržená hlavička a rozpáraná ručička. Kdo si se mnou
bude hrát?

NIKDO!

„Kdo ti co udělal?“

„To všichni všechno. Kdy už to, Golde, pochopíš? Všich-
ni všechno.“ Existuje příručka k dokonalému zničení
Agátky. Stal se z ní bestseller a povinná četba v prvních
třídách. V soudobý společnosti je zapotřebí dokonale zvlá-
dat techniku nutnou k absolutní destrukci.

„Já už nemohl vydržet.“

„Z kolikátého patra?“

„Osm...“ z osmého patra skočil náš stvořitel. Romantik.

„Závidim ti. Já bych to nedokázala.“

„Já bych se neuměl vraždit několik let.“ Tato dlouhodo-
bější forma sebedestrukce vedoucí k úplnému zániku se
jinak nazývala hédonismem a zdála se být oblíbenou kra-
tochvílí znuděných světoobčanů. Voláme po návratu k při-
rodě. Voláme po lepších zákonech. Voláme po lepší eko-
nomice a tenčích inzulinkách. Voláme po vlčích mácích
a zdařilých pašováních v plyšových medvídcích.

Méda má:

- a) natržený dolní ret
- b) vysušenou plet
- c) polámané nehty
- d) narušenou zubní sklovinu

- e) žily à la sádrokartonový tunely
- f) sexy fleky na sexy vycuclejších tvářích
- g) oligofrenní srděčko
- h) rakovinu vůle
- i) artrózu zájmů
- j) parkinsonovku ega
- k) poruchy čichového vjemu
- l) a má křeč a má křeč a má křeč a má křeč
- m) atd. atd. atd.

A kdo si s měřou bude hráááááááát?

NIKDO!

„A co bude dál, Golde? Kde tě máme hledat?“
 „Já už nedopadnu, když to řeknu tak pateticky.“ Byl to odvěkej mechanismus bohů. Bylo otázkou času, kdy se ze stropu spustí deus ex machina a celý tenhle nepochopitelný shit mi vysvětlí. Gold jednou vypadl a za nás za všechny už nikdy nedopadne. Naše škola byla jenom jedním z pater a on se stavil, aby mě pozdravil. Že na jeho flek prozatímně šprajcni Pozéra, jenž se měl o nás postarat a dojet nevyřízený businessy. Že jsme jeden z debilních kšeftů, mi Gold nemusel opakovat. Každý hříšník je kšeft. Nás sto sedmdesát bylo pekelných a pro ně vopruz. Teď jsi to, Golde, vzdal. Sletěls. Načichl člověčinou.

„Jak ti, Golde, chutná smrt?“
 „Recept mý babky. Měl jsem přidat o krapet víc rumu.“
 Smrt jsou vanilkový rohlíčky. Smrt jsou chocolate chip cookies. Jenže, Golde, do rohlíčků se dává rumu málo. Tys to přehnal... kurvařix. Quick si teď pohrával s jídlem. Počítal polívky z pytlíku.
 „Gulášová, pörková, čínská, rajsská, čočková... fuj tajbl...“

Nebude ti vadit čočková?“

„Ne.“ Gold měl čočkovou rad a ja taky. A ať si Quick hrál sebevíc na machra, z očí mu kánuły davy slz a zpívaly Stabat Mater. Já věděla, že někdo umřel. A my s ním.
 „Golde, kurva, z oken se nepadá... to tě neučili ve škole? Půjdem v armádách do katastrofy... víš o tom?“

„Cibulová, česneková, brokoliceová, mexická, s masovými knedlíčky, se šunkovými knedlíčky, hovězí, slepičí, žampionová, francouzská, zeleninová, celestýnská, písmenková...“
 „Je v šoku, postarej se mi o něj.“

„Nemůžeš nás tu nechat, Golde, ne... už nemůžeš po tolikátý ode mě odcházet. To mi nemůžeš udělat!“

„Ty víš, jak to je.“

„Ty jsi ten poslední kámen. Poslední šutry nepadají. Golde, ty poslední ne. Pak je všechno ztracený. Nebude me už nikdy mít na čem stavět. Ty skácíš naše všechnenstvo a s tebou odejde čas.“

„Neboj, Pozér má instruke, ví, co dělat. Neudělá chybu.“
 „On ví, co dělat, aby nebylo moc randálu, až se bude stavět šibenice. Skočil jsi, abychom si v náručí vzali život. Tos ho udělal tak ošklivej?“

„Jo... asi jo.“ Asi jo. Proč jinak by Bůh skákal z okna? Rozhodně nás nepřišel vyzvednout ze školní družiny. Moc se zadlužil. Ne! My jsme se zadlužili a on za nás ručil svým životem. Tak to chodí. Z toho plyne ponaučení, že sázet se nemá a hráčská vášeň budíž odpuštěna Fjodoru Michajloviči Dostojevskému, Goldovi ne. Teď nás opouští. Pověřuje mě jediným úkolem.

Nekřič, až tě budou věšet!

„Měla by ses přestat řezat, Agátka. K tomu jsem ti žíly nedal.“

„Je to zapotřebí víc, než si tu kdokoliv dokáže představit.“
„Ale já ti nabídli realitu.“

„Na to ti pečou kamaráde. Vize, kterých se chytá každý. Uvidím něco jiného a mám štěstí. Já nechci čumět na to, na co ty chceš, abych čuměla. Četla jsem o ní v příručkách a nezajímá mě, co vidí každý. Neshledávám to zajímavým. Ty tvý moralismy jsou mi totál ukradený. Radši se budu klanět lidský chemii.“

Jenže já mu neřekla, co on dávno věděl. Že když jednou přijde den, jako například kdy se křížuje, mění vložka, omeývá mrtvola nebo čurá s Quickem, tak pak se musím říznout, abych viděla to, co je v příručkách. A už nechci vidět, co se mi dřív líbilo... proto si tupim žíly.

„A takhle, Golde, funguje destruktivní průmysl. Je na centáky vypočítanej, aby bylo naprosto vyloučený se s ním utkat a z boje vyjít vítězně. Jenže, Golde, tohle ty děláš vždycky. Plácáš mi tu před očima moji problémovost a teď se koukni na sebe. Spáchal jsi sebevraždu. Kdo za to bude platit? No řekni, do háje!!! Kdo si tohle vylíže??!! Nikdo. Jelikož všechny dluhy padnou, jelikož hodnota peněz padne, jelikož my padneme, jelikož náš systém à la zub za zub a oko za oko padá z oken spolu s námi, spolu s tebou. Jednou... jednou bych ti za to poděkovala. Kdyby mě to jednou ještě někdy čekalo...“

„Máš dobrý kecy, Agátko, ale já musím jít.“

„A co tu mám dělat?! Sakra, nedělej mi to, Golde! Za boha tě prosím.“

„Já vyskočil z okna, Agátko.“

„Ne! My nepadáme z oken. Ne my! Moje generace nepadá z oken, Golde! S tím nepočítej. MY NEPADÁME Z OKEN.“

„Všechno, co má okno, z něj nakonec vypadne.“

„Čtyřicet osm, čtyřicet devět, padesát, padesát jedna, padesát dva, padesát tři...“

„Quicku, nech toho.“ Quick spořádaně naložil polívky z pytlíků do červenobílého tanceku a teď poctivě počítal párátka.

„Tady, Doktor práv Reinhard Mattoni. Bude se tu starat o chod školy. Prozatím.“ Gold křičovitě svíral obojek kozy.

„Dyt' je to koza.“

„Já vim.“ A toho chtěl docílit. Že nemůže koza řídit školu? Že nemůže? A odkdy umí Bětuška pitvat? Od tý doby, co jsem se zbláznila. A že JUDr. Reinhard Mattoni měl převzít kontrolu nad naším ústavem, bylo stejně padný, jako že hovořím s Hospodinem. Mrtvým Hospodinem. Osmý patro. Napsal aspoň nějaký ty verše? Ty jsou na mě. Nenapsal. Koza zablekotala. Zabečela, zahoukala, já netuším, co ze sebe kozy vydávají, a je mi to ukradený. Budeme jí muset k hubě přilepit mikrofon na školní hlášení. Zpravit ji o školních předpisech.

Quick přestal počítat. Byl sám. Dřívější dopad. Na mě si průser lehl celou svou vahou a bolela mě z toho páteř. Nutnost vydržet. Dneska to padá. Každěj spadl. Nikdo to neví. Jak to bude bolet... jak to bude ráno bolet... a já se nikdy nechci probudit.

„Nechtěj, abych tě za to nenáviděla...“

„Ty mě nikdy nebudeš schopná nenávidět. Taková schopnost u lidí neexistuje. Naschvál. To byl můj jedinej vědoměj naschvál. Odpustíš, já to tak zařídil. Umřeš, jak budeš chtít, a pak už nebudeš. Za víc už jsem tě nemohl vykoupit, Agátko.“

„Bastarde... tohle se lidem nedělá.“

Jsem sama... bože, já jsem tak sama. Oni ode mě odcházejí. Nechtěj se vrátit. Ani ztrestat mě. Neznaj mě. A já se

dusím, jako maso určený pro vlastní výživu. Je tu milion ponížených zanechaných bytostí. Podlezíraj nás z anorexie. Touláme se v černozezi. Nevidím. A co ty levný knihy? Počkat si... přijdou pro nás. Zlikvidují. Plevelu bylo dosti. Až škrtnu zápalkou o zem a chytne mi zadek, budu šťastná. Vědět, že má mysl je schopná přijímat muka a identifikovat je. Zpracovat myšlenku, že cosi špatného vadně dotýká se mě a je mi zakázáno přežít. Kdyby modlit se k dřevěnému Betlému. Kdyby k Vánocům v krabici nověj mobil s digitálem. Kdyby podělaněj beatník, kdyby veterinař závislejš na ketaminu. Kdyby tisíc a jeden přestupek proti sobě... byla bych v pořádku. Ale takhle nepoznám, jestli mi ten zadek hoří. To Sixtýnská kaple, ona se mi hrouť nad hlavou a já můžu tak akorát s intelektem Michelangela kráčet vyrovnaně do neznámých koncín. A jen blázen kolem mne poskakuje. Tak pravil Franz, než ho přemohl zápal plic. A tak dneska pravím já. Až budu křičet, tak mě nebudou věšet. Budu mrtvá. Budu mrtvá, až budu křičet.

Quick napočítal osmdesát tři párátka a jedno zlomený, narušený. Naskládal je do velikýho psáňa z kartonu a jemně uložil do ranečku. Tak to, Gold, měl. Na cestu. Bude padat dlouho. Dýl než prapodstata elementárního pojetí času. Dál než nabubřelá pláštěnka návykový obraznosti prostoru.

Zaujme pozici neporazitelnýho patrona sebevražď a my se pokáme. Pijeme z číše porozumění. My pijeme z číše šílenosti. Agonie, deliria, abstáku, posedlosti a následků. Pijeme na tisíce rozleptancěj tripů a nemá nás to zabít. Poroučeš nám dožít. Dožít to zadlužený zpropadený. Odchod... odchod... je to složitý a já nasraná. Výjadruju se nepřesně.

Podal mu raneček s polívkovejma pytlíkama... pytlíko-

vejma polívkama a osmdesati trema párátkama. Jestli nějaká zásada přežívá, tak šfouat se mezi zubama. To by měl moralistickéj člověk plnit i při sebevražďě. Gold mi předal obojek JUDr. Reinharda Mattoniho. Ta koza mě majzla pohledem typana, se kterým si není radno zahrávat, a já věděla, že jestli jí naseru, tak na mě vybečí hodně bééé nadávek (a ty jsou ostrý). Gold se vysoukal z okna a stoupnul si na parapet. V levý ruce raneček od Quicka a v pravý osud nás všech (podstata).

Skočil.

Mě tu nechal.

Já mu říkala:

My nepadáme z oken

Neposlouchal.

„Je to skoro fascinující... to mu fakt neberu, Quicku. A tvrdím, že ta fascinace byla vzájemná. Dýť on z nás musel bejt hotovej, ne? To by se u Bohů mělo. Gold byl stejnej. Konsternovanej. Jo, to se stoprocentně týkalo obou břehů. Jenže jeden z těch mechanismů musel zkolabovat. Jinak si to neumím vysvětlit. A pak najednou ta nepřimá úměrnost. To se nedá skousnout. To radši všechny vazby anuluju. Já vim, že se smál. Vidět svý stádo na kolenou a bavit se rozkladem lidskýho faktoru. Já nevím, tím si nejsem jistá, že bych se řezala smíchy koukat se na obraz stoickýho prasete v křečích. Ne, Quicku, já bych se určitě nesmála. Já ne. Ačkoliv to nemusí pokaždý klapnout, tak jsem toho názoru, že jsou jistý elementy, který se prostě musej respektovat. Ať už se jedná o dialog člověka a bytosti jiných dimenzí, ať už jde o jakoukoliv variantu spolupráce. Nejen my. Quicku, ale i Gold měl pochopit, že